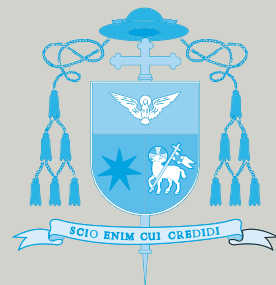

Butlletí

BISBAT DE TERRASSA

Novembre-Desembre 2024

Butlletí del Bisbat de Terrassa

Núm. 51 (2024) VI

31 de desembre

Redacció i administració:

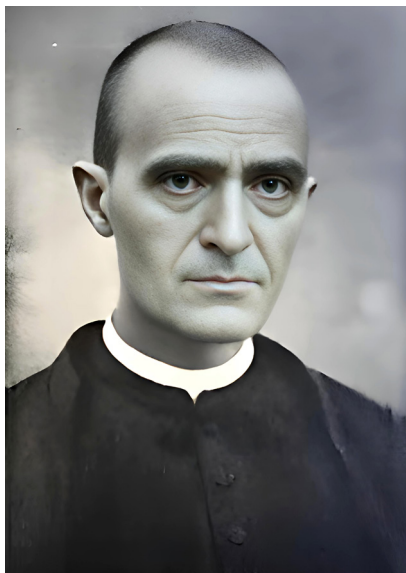
Bisbat de Terrassa. Mitjans de Comunicació Social

c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa - Tel. 93 733 71 20; Fax 93 733 70 95

A/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

Església
Diocesana

Beatificació de Mn. Gaietà Clausellas i Ballvé

Mn. Gaietà Clausellas fou beatificat el 23 de novembre de 2024

Prop de 2.000 persones es congreguen per a la beatificació de Mn. Gaietà Clausellas i del Sr. Antoni Tort

El cardenal Marcello Semeraro ha presidit la cerimònia de beatificació que ha aconseguit aquest matí la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona

Mn. Gaietà Clausellas i el Sr. Antoni Tort han sigut beatificats aquest matí a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, amb la presència de més de 1.500 fidels procedents, principalment, de les diòcesis de Barcelona i Terrassa, i un bon nombre de preveres, diaques i seminaristes d'ambdós territoris diocesans. L'acte ha estat presidit pel cardenal Marcello Seme-

raro, prefecte del Dicasteri dels Sants i representant del Sant Pare. Han concelebrat el nunci apostòlic, Mons. Bernardito Auza; el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i Mons. Salvador Cristau, bisbe de Terrassa. També han participat de la celebració l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas, i el bisbe de Girona, Fra Octavi Vilà.

Quant a autoritats civils, hi han assistit el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, Ramon Espadaler; l'inspector general de l'Exèrcit, el tinent general Manuel Busquier; l'alcalde de Sabadell, Marta Farrés; l'alcalde de Monistrol de Montserrat, Núria Carreras, i el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Ramon Bassas, entre d'altres.

Un cop ha començat la Missa s'ha iniciat el ritu de la beatificació en què el bisbe de Terrassa, Mons. Cristau, ha fet la petició de la beatificació dels dos màrtirs. Després, Mn. Eduardo Pire, secretari general i canceller del Bisbat de Terrassa, i el P. Josep M. Blanquet, responsable de l'Oficina de les Causes dels Sants de l'Arquebisbat de Barcelona, han fet memòria de les vides dels dos Servents de Déu que posteriorment han sigut declarats Beats.

Mn. Gaietà Clausellas va néixer a Sabadell el 1863, i va ser sacerdot exemplar, destacat pel seu zel apostòlic i dedicació als pobres i malalts. Va servir en diverses parròquies i, des de 1916, com a capellà de les Germanetes dels Avis Desemparats a Sabadell. Va morir màrtir el 14 d'agost de 1936 durant la Guerra Civil, i les seves restes reposen a l'església de Sant Fèlix de Sabadell.

Antoni Tort i Reixachs, nascut el 1895 a Monistrol de Montserrat, va ser un espòs i pare exemplar, destacat per la seva profunda fe i obres de caritat. Argenter especialitzat en objectes litúrgics, va viure una intensa devoció eucarística i un ferm compromís amb els més necessitats. Durant la persecució religiosa de 1936, va protegir al Bisbe de Barcelona, el seu secretari i a quatre religioses a casa seva. Detingut pels milicians, va defensar l'Eucaristia amb valentia i va ser assassinat el 3 de desembre de 1936, testimoniant la seva fe fins a la mort.

A continuació, el Cardenal Semeraro ha llegit en llatí, llengua en què està redactat el text original, la Carta Apostòlica de Sa Santedat, en la qual inscriu al Llibre dels Beats els dos venerables Servents de Déu, Gaietà, prevere, i Antoni, laic. Tot seguit s'han mostrat les relíquies dels nous beats i ha tingut lloc un moment de pregària. De la seva part, el cardenal Omella ha agraït al Sant Pare la beatificació.

Abans d'acabar la celebració, el cardenal Joan Josep Omella ha pronunciat unes paraules en nom de l'Arquebisbat de Barcelona i del Bisbat de Terrassa, en què ha agraït al Sant Pare per la carta apostòlica que certifica aquestes beatificacions, assegurant que "l'Església de Déu que pelegrina a Barcelona i a Terrassa, unida als familiars dels màrtirs i a tota l'Assemblea, donen gràcies al successor de l'Apòstol Sant Pere, Sa Santedat el Papa Francesc, per la beatificació d'aquests màrtirs que van vessar la seva sang en defensa de la fe." Finalment, després de la benedicció final, el cor juntament amb l'assemblea han entonat el Virolai, culminant un dia de gran joia per les diòcesis de Terrassa i Barcelona.

La col·lecta de la celebració de la beatificació anirà destinada als damnificats per la DANA per decisió de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, i el bisbe de Terrassa, Mons. Salvador Cristau.

Decret de Beatificació

Prot. 3703-1/23

BARCINONENSIS

beatificationis seu declarationis martyrii
servorum dei

CAIETANI CLAUSELLAS BELLVÉ,

Sacerdotis Dioecesanis

et ANTONII TORT REIXACHS,

Christifidelis Laici,

in odium fidei, uti fertur, interfectorum

(† 1936)

decretum super martyrio

lustorum autem animae in manu Dei sunt, et non tanget illos malitia eorum

(Sap 3, 1).

Estas palabras del libro de la Sabiduría reflejan bien la vida y la muerte de los Siervos de Dios Gaietà Clausellas i Ballvé, sacerdote diocesano, y

Antoni Tort i Reixachs, fiel laico, que sufrieron la persecución por causa de la fe, pero sus sufrimientos y la misma muerte no afectaron a su gran amor y fidelidad a Cristo y a la Iglesia. El ambiente en que ellos vivieron sobresalía por un fuerte odio a la religión católica, que tuvo su eclosión más violenta durante la primera mitad del siglo XX, cuando España sufrió una guerra civil y una cruenta persecución contra las personas y bienes de la Iglesia, que impidió totalmente toda manifestación del culto público y, mediante leyes y acciones crueles, pretendió abolir completamente a la Iglesia. Los Siervos de Dios, tanto el sacerdote como el fiel laico, fueron conscientes desde el primer momento del peligro que corrían sus vidas, pero no abandonaron sus responsabilidades apoyados en su firme fe y esperanza en la promesa de Jesús.

1. El Siervo de Dios *Gaietà Clausellas i Ballvé*, sacerdote, había nacido el 5 de agosto de 1863 en Sabadell, entonces de la diócesis de Barcelona, hoy de Terrassa, y fue bautizado el 19 del mismo mes en la parroquia de San Félix, de su ciudad. Fue alumno de las Escuelas Pías de Sabadell y en el curso 1881-1882 ingresó en el Seminario diocesano de Barcelona, en donde cursó todos los estudios eclesiásticos y fue ordenado sacerdote el 3 de mayo de 1888, a título *pro servitiis Ecclesiae*. Desempeñó su ministerio en las parroquias de Olesa de Montserrat, Vilanova y la Geltrú y San Félix, de Sabadell, como coadjutor, de cuya parroquia años más tarde fue Beneficiado. Era además confesor ordinario de las religiosas Carmelitas de la Caridad, MM. Escolapias, Religiosas del Sagrado Corazón y Sagrada Familia de la parroquia de Junqueras. Pero, especialmente, el 31 de julio de 1916 fue nombrado capellán del Asilo de Ancianos, servicio que no abandonó hasta que fue detenido en 1936, y le valió el apelativo de “padre de los pobres”.

Los testigos del proceso informativo del Siervo de Dios son unánimes en afirmar que su característica más peculiar era la de un espíritu eminentemente sacerdotal, un hombre de fe y digno de confianza. Resplandecía todo en él: un constante espíritu de oración, que se manifestaba a través de su recogimiento y de su porte externo; se le veía muy fervoroso en todos los actos de su ministerio, de un modo particular en la celebración de la Eucaristía, orando ante el Santísimo expuesto y ante el Sagrario, y en el rezo del Breviario; se mostraba austero en su vestido y en su forma de vida; sobresalía por su caridad y delicadeza con los pobres y enfermos, de tal manera que muchas veces daba de comer a los ancianos asilados, escogiendo los más repugnantes, y algunas veces lo hacía de rodillas; las limosnas que recibía eran entregadas íntegramente al Asilo. Su sencillez

era consecuencia de su misma humildad, no le molestaba ser considerado un hombre de poco talento y de escasas cualidades, sin ningún relieve social en la ciudad. Pero por todas sus virtudes era conocido por todas partes como “un santo que andaba”.

No es extraño, pues, que, con esta fortaleza espiritual, pocos días antes de su detención, se manifestase así: “Seamos generosos, muy generosos con nuestro Señor; ¡qué dicha más grande la nuestra si pudiéramos dar la vida por Dios y sellar con nuestra sangre nuestra fe!”. Y a su cuñada le dijo poco antes de su detención: “Si acaso vienen a buscarme, piensa que yo me ofrezco a Dios cada día; y si Dios acepta este ofrecimiento, debe servirse de alguien. Por tanto, no guardes ningún rencor al que venga; al contrario, si algún día puedes hacerle un favor, házselo”.

Por este motivo no quiso ni huir ni esconderse en casa de nadie. “Yo prometí a mi antecesor en el cargo y fundador [del Asilo]..., que nunca jamás abandonaría a los ancianos del Asilo; y que, si esto significa que he de derramar mi sangre, lo acepto plenamente y ofrezco mi vida a Dios”. Y añadía: “He hecho todo el bien que he podido, no sé que haya hecho mal a nadie. Aquí estoy, que se haga la voluntad de Dios”.

Era el día 14 de agosto de 1936, en torno a las 18 horas, cuando los milicianos fueron a buscarle a su casa para detenerlo con el pretexto de trasladarlo al domicilio de un amigo suyo, en donde disfrutaría de una mejor seguridad personal, pero con la intuición plena de que era otra muy diferente la intención de sus falsos defensores. Sin embargo, fueron recibidos con amabilidad. Las autoridades locales hicieron lo posible para librarlo de la muerte, pero se vieron burladas por el Comité. Tras despedirse de su cuñada, comenzó a rezar el *Te Deum*.

En un coche fue llevado a la carretera que conduce de Sabadell a Matadepera. En el trayecto, el Siervo de Dios les dijo: “Si os parece que mi muerte es un bien para vosotros, podéis matarme”. Tras unos momentos de duda, un miliciano mandó parar el coche, hizo bajar al Siervo de Dios y le disparó por la espalda. Su cuerpo fue sepultado en el cementerio de Sabadell, siendo trasladado el 14 de junio de 1957 a la capilla de Nuestra Señora de Montserrat de la parroquia de San Félix de esta misma ciudad.

2. El Siervo de Dios *Antoni Tort i Reixachs*, fiel laico, había nacido en Monistrol de Montserrat (Barcelona) el 28 de marzo de 1895, hijo de Jaime y Ana, quienes formaron una familia muy cristiana. Fue bautizado en la parroquia de San Pedro de esta localidad.

En 1903 la familia fijó su residencia en Barcelona y él realizó los estudios de primera enseñanza en el colegio de San Pedro Apóstol. Recibió la primera comunión a los 12 años, en 1907.

Comenzó su oficio de platero como aprendiz en varias casas especializadas hasta que, con la experiencia adquirida, se estableció por cuenta propia en 1915 y llegó a ser un verdadero profesional.

Contrajo matrimonio el 17 de agosto de 1917 con María Josefa Dominga Gavín Sagardía, y tuvieron 11 hijos. Vivían en la calle del Call, n.º 17, de Barcelona.

En su vida profesional, familiar y apostólica se demostró un auténtico cristiano. Era un laico ejemplar, bueno, honesto y piadoso, de gran espíritu eucarístico, miembro de la Adoración Nocturna y portante del Santo Cristo. Devoto de la Virgen, peregrinó 18 veces a Lourdes y ayudaba incondicionalmente a los enfermos. En su familia era un gran promotor de las prácticas piadosas, rezando las tres partes del Rosario cada día. Los domingos por la mañana iba a afeitar a los tuberculosos y también a los ancianos de las Hermanitas de los Pobres, y dedicaba las tardes a la catequesis parroquial. Era muy desprendido y dadivoso. Poseía una personalidad moral rica, en la cual brillaban las virtudes teologales, cardinales y anexas. Lo demostró especialmente, cuando murió su hijo de 10 años de edad, en cuya ocasión dijo: “Si sonriendo lo recibimos de Dios, sonriendo también a Él debemos devolverlo”, aceptando así esta gran pena. Era muy conocido por los sacerdotes y la comunidad cristiana, que lo tenían como un santo por su piedad, sus obras de caridad y apostolado.

El 21 de julio de 1936 el Siervo de Dios ofreció su casa al obispo diocesano, a su secretario y a cuatro religiosas Carmelitas de la Caridad. En ella llevaron una vida de oración, con la celebración diaria de la Eucaristía y la comunión.

Pero el 1 de diciembre del mismo año, un grupo de milicianos registró su domicilio buscando a Francisco Tort y a Mercedes Tort, hermano e hija del Siervo de Dios, ya que sus nombres aparecían en una lista de participantes en una asamblea tradicionalista proyectada. Los milicianos vieron el altar y los diversos objetos religiosos que había en el piso, y los fueron quemando.

Cuando uno de ellos cogió el copón con las formas consagradas, el Siervo de Dios Antonio se lo arrebató inmediatamente, afirmando: “A mi Señor

no lo tocan”. Tras ello, repartió la Eucaristía entre los presentes, y al llegar a su hijo Jaime, de 5 años, que no había recibido todavía la Primera Comunión, tras preguntarle si creía en la presencia real de Cristo en la Eucaristía, le dijo: “Te quitan a tu padre de la tierra y yo te doy a tu Padre del cielo”. Y en ese momento le dio la comunión.

Sobre las 6 de la tarde del mismo día, se llevaron prisioneros al prelado y al sacerdote, al hermano e hija del Siervo de Dios y a él mismo por tener escondidos a sacerdotes y religiosas. Este dijo a los que quedaban allí: “Adiós, hasta el cielo, no temáis porque no pueden tocarnos ni un cabello de nuestra cabeza sin que Dios lo permita. La Providencia velará por vosotros, ya que, si ha velado hasta ahora, también lo hará en el futuro”. Fueron conducidos a la sede del Comité, donde fueron interrogados, preguntándoles entre otras cosas si eran católicos.

Los milicianos regresaron al domicilio del Siervo de Dios, donde arrestaron a dos de las cuatro religiosas, al tiempo que dejaron en libertad a la hija Mercedes. Desde la sede del Comité, fueron llevados a la Checa de San Elías, en dos coches. El Siervo de Dios, convencido de que iban a ser ejecutados, invitó al resto a rezar.

La noche del 3 de diciembre de 1936, el Siervo de Dios, juntamente con otros, fue conducido hasta el cementerio de Montcada, donde fue fusilado. Sus restos fueron sepultados en una fosa común de dicho cementerio. Pero en mayo de 1939 fue reconocido su cadáver y enterrado en el cementerio de Les Corts de Barcelona.

La fama del martirio de los Siervos de Dios se difundió en seguida y se ha mantenido viva en el ámbito de la diócesis de Barcelona, que incluía también la actual diócesis de Terrassa. Por ello, en 1958 se inició el proceso ordinario referido al obispo diocesano y al Siervo de Dios Gaietà Clausellas i Ballvé, que se instruyó en Barcelona hasta 1962, en que se detuvo por causas ajenas al proceso. Se reabrió en 1993 y se clausuró en el 2002. La Congregación para las Causas de los Santos declaró la validez del proceso diocesano el 14 de febrero de 2003. El 1 de julio de este mismo año, la Congregación emitió un decreto por el que se incluían en dicho proceso al sacerdote secretario del obispo, al Siervo de Dios Antoni Tort i Reixachs y su hermano Francisco, que habían muerto junto al obispo diocesano la noche del 3 de diciembre de 1936 en Montcada i Reixac. En cambio, el Siervo de Dios Gaietà Clausellas, como se ha dicho, había sido asesinado el 14 de agosto de 1936 en la carretera de Sabadell a Matadepera.

Preparada la *Positio* sobre el obispo diocesano, los dos sacerdotes y los dos laicos, ha sido estudiada la norma del derecho en el Congreso Peculiar de los Consultores Teólogos el día 24 de marzo de 2015, en el cual fue analizado con resultado positivo solamente si la muerte de los Siervos de Dios Gaietà Clausellas i Ballvé, sacerdote, y Antoni Tort i Reixachs, fiel laico, había sido un verdadero martirio. Los Padres Cardenales y Obispos en Sesión Ordinaria, que yo, Cardenal Marcello Semeraro, presidí el día 9 de abril de 2024, oída la relación del Excelentísimo y Reverendísimo Señor Demetrio Fernández González, Ponente de la Causa, reconocieron que los Siervos de Dios Gaietà Clausellas i Ballvé, sacerdote, y Antoni Tort i Reixachs, fiel laico, sufrieron verdadero martirio por su fidelidad a Cristo y a la Iglesia.

Habiendo sido hecho sabedor de todo esto por el infrascrito Cardenal Prefecto, el Sumo Pontífice Francisco, aceptando y confirmando los votos del Dicasterio de las Causas de los Santos, en el día de hoy declaró: *Que consta el martirio y su causa de los Siervos de Dios Gaietà Clausellas i Ballvé, Pbro. y Antoni Tort i Reixachs, fiel laico, en el caso y al efecto de que se trata.*

El Sumo Pontífice mandó que este Decreto se hiciera de dominio público y que constara en las Actas del Dicasterio de las Causas de los Santos.

Dado en Roma, el día 13 de abril del Año del Señor 2024.

MARCELLO CARD. SEMERARO
Prefecto

† FABIO FABENE
Obispo titular de Acquapendente
Secretario

Homilia del Cardenal Semeraro en la Missa de beatificació

Estimats germans i germanes, som ja al final de l'any litúrgic i l'Església, com a lectura bíblica per als diversos moments de pregària comunitària, tria textos que obren l'escenari de la fi dels temps. També en aquesta santa Missa, obrint el llibre de l'Apocalipsi, la paraula de Déu ens ha mostrat una multitud immensa que crida: «La salvació pertany al nostre Déu, assegut al tron, i a l'Anyell» (cf. Ap 7,9-10). Entre ells, avui reconeixem també presents els dos màrtirs que l'Església acaba de declarar beats: el sacerdot Gaetano Clausellas i el fidel laic Antoni Tort.

En su decreto, el Papa describió su historia personal con la imagen evangélica del Buen Samaritano, en quien reconocemos al propio Jesús. Como él, también los dos nuevos Beatos han demostrado una gran caridad hacia los más pobres y necesitados. Así lo hizo el Beato Gaetano Clausellas, en quien, como reconocieron, la humildad fue compañera de su caridad; así lo hizo el Beato Antonio Tort, que amaba cuidar a los tuberculosos y a los ancianos.

A este testimonio de caridad ambos permanecieron fieles, incluso cuando ello ponía en peligro sus propias vidas. Mientras era conducido al lugar donde fue asesinado, el Beato Gaetano rezaba las palabras del Te Deum, el antiguo himno que concluye con las palabras: «En ti, Señor, pongo mi esperanza». Del beato Antonio cuentan los testigos que, para proteger la Eucaristía de la profanación, tomó la píxide de las manos de un miliciano y distribuyó el pan consagrado a los presentes. Ofreciéndoselo a su hijo menor, de cinco años, le dijo: «Te quitan a tu padre terrenal y yo te encomiendo al Padre que está en los cielos».

Estos testimonios de martirio, tan intensos e incluso conmovedores, hoy la Iglesia nos propone comprenderlos a la luz de la palabra de Jesús, que encontramos en el Evangelio según San Juan (cf. Jn 12,24-26). El relato proclamado hay que situarlo en el momento de la última Pascua del Señor, cuando anuncia a sus discípulos el cumplimiento de su «hora»: un momento que es el punto culminante de su historia terrena y de su glorificación y, antes, de su muerte en cruz.

La primera imagen del texto evangélico nos advierte de la fecundidad de este acontecimiento: «Si el grano de trigo, caído en tierra, no muere,

queda solo; pero si muere, da mucho fruto». ¿Cómo es posible? A primera vista, en efecto, se trata de un momento verdaderamente trágico: Jesús es traicionado, abandonado, crucificado. Sin embargo, dentro de este drama, crece una vida. ¿Cuál es la condición? No considerar la propia vida como una posesión que hay que poseer con avaricia, como un bien único que hay que defender a toda costa, sino, por el contrario, abrirla al encuentro, a la misericordia, al cuidado de los demás, y esto no sólo por solidaridad y filantropía, que también son gestos importantes y dignos de estima, sino imitando a Jesús. Quiere decirnos que nuestra vida -la de nosotros sus discípulos en primer lugar, pero también la de cada hombre- sólo tiene fecundidad en el don, en el amor.

En la página del santo Evangelio que se ha proclamado, queridos amigos, hay una palabra que quisiera subrayar para mí y para vosotros; para todos nosotros, y quisiera que quedara como palabra de recuerdo de esta hermosa celebración, llena de alegría y de esperanza. Jesús dice: «El que quiera servirme, que me siga» (v. 26). San Agustín comentaba que seguir a Jesús es imitarle; añadía, sin embargo, que Jesús quiere que los caminos a seguir sean los suyos y no los que nosotros nos trazamos. Pasando a lo concreto, añadía: «Así, por ejemplo, si uno ofrece pan a alguien que tiene hambre, debe hacerlo por misericordia, no por vanidad... Quien realiza por Cristo, no sólo obras corporales de misericordia, sino cualquier obra buena, es siervo de Cristo, sobre todo si llega a esa gran obra de caridad que consiste en ofrecer la vida por los hermanos, lo que equivale a ofrecerla por Cristo» (cf. In Jo. evang. tractatus 51, 12: PL 35, 1768). Y aquí, queridos amigos, encontramos las personas de nuestros bienaventurados mártires. En efecto, ¿qué fue su martirio sino un seguimiento de Cristo? No se siguieron a sí mismos, sino a Cristo. El testimonio que nos llega de ellos es éste: *iseguid a Cristo!*

Una indicación similar nos llega de otro padre de la Iglesia, esta vez de Oriente. Se trata de san Gregorio de Nisa, autor, entre otras cosas, de una Vida de Moisés, obra de gran importancia porque traza el camino para el encuentro del hombre con Dios. Aquí recuerda que Dios le dijo a Moisés que sólo podía verle de espaldas y comenta: «Moisés estaba ansioso por ver a Dios, pero esto sólo le será posible si continúa siguiéndole a donde Él quiera llevarle. Ver a Dios es esto» (De Vita Moysis: PG 44, 408). Esto es, después de todo, lo que hicieron nuestros dos Beatos: dejaron que Dios eligiera su camino. Por supuesto, ambos habían hecho ya una opción de vida cristiana respondiendo a una vocación: uno eligiendo el ministerio sacerdotal y el otro la misión de esposo y padre.

Ambos habían puesto además en todo esto el calor de la caridad hacia el prójimo. ¿No habría sido esto suficiente? Un gran maestro del judaísmo rabínico, Martín Buber, escribió que en efecto el camino del hombre debe comenzar por sí mismo, pero no puede terminar en sí mismo: hay que «conocerse a sí mismo, pero no dedicarse a sí mismo», escribió (*Il cammino dell'uomo*, Einaudi, Torino 1923, p. 36). Es, al fin y al cabo, lo que hemos oído decir a Jesús: «El que ama su vida, la pierde». He aquí que, siguiendo a Jesús, nuestros dos Beatos comprendieron que sus opciones de vida no bastaban y que Dios añade siempre una vocación dentro de la vocación; comprendieron que su seguimiento de Jesús les llevaba adonde nunca imaginaron que irían. Pero aceptaron ser condenados como él por el don de sus vidas a los demás. Esto es lo que hace un mártir: la imitación de Cristo, incluso cuando seguirle lleva a la elección de aceptar la muerte.

Vuelvo a citar a san Agustín, que predicaba: «Cristo salió y muchos le siguieron. El camino, de hecho, era muy duro, pero él lo hizo practicable cuando lo recorrió primero» (cf. *Sermo 327: In Natali Martyrum 1,1: PL 38, 1452*). Que el ejemplo y la intercesión de los nuevos Beatos nos ayuden también a nosotros a seguir el camino de Cristo, dejándole en última instancia a Él la elección, seguros de que, en cualquier caso, será un camino de amor, que nos llevará a todos a estar juntos en la casa del Padre. Amén.

La diòcesi dona gràcies a Déu per la beatificació de Mn. Gaietà Clausellas

El dijous 28 de novembre el temple parroquial de Sant Fèlix de Sabadell s'omplí per donar gràcies a Déu per la beatificació de Mn. Gaietà Clausellas, prevere sabadellenc assassinat als inicis de la Guerra Civil i que va ser beatificat el dissabte 23 de novembre a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Les seves restes es troben a la Capella de la Mare de Déu de Montserrat de l'esmentat temple.

La celebració fou presidida pel bisbe Salvador i concelebrada per més de trenta preveres, amb l'assistència de diaques i els seminaristes de la diòcesi. Els familiars de Mn. Clausellas es trobaven al primer banc. A l'inici de la celebració es procedí a la lectura de la Carta apostòlica del papa Francesc en la que declarava beat a Mn. Gaietà, de la qual es lliurà una còpia al rector de la parròquia de Sant Fèlix i una relíquia a la Catedral. En la seva homilia el prelat reflexionà sobre el sentit de la santedat i com Déu ens regala el do dels beats i sants per acompanyar-nos en el camí de la vida, la de cadascú de nosaltres cridats també a la santedat, a l'amor incondicional a Déu i als altres, especialment als més necessitats, com ho feu Mn. Clausellas. El bisbe demanà la intercessió del nou beat pel do de les vocacions al sacerdoci, tant necessàries en el nostre temps.

En acabar la celebració es venerà la relíquia del nou beat que es custodiarà a Sant Fèlix, i es feu una pregària davant la seva tomba, acabant l'acte dipositant una petita relíquia a l'altar de la Capella del Santíssim.

Bisbe diocesà

Decrets

Reconeixement de les relíquies de Mn. Gaietà Clausellas i Ballvé

DECRET 12/24.- Terrassa, 5 de novembre de 2024

Tenint en compte que el proper dia 23 de novembre del present any els Servents de Déu Gaietà Clausellas i Ballvé, prevere (Sabadell, 1863 – 1936), i Antoni Tort i Reixachs, laic (Monistrol de Montserrat, 1895 – Montcada, 1936), seran declarats Beats, després de l'aprovació per part del Sant Pare Francesc el dia 13 d'abril del mateix any;

Atès que les restes mortals del Servent de Déu Gaietà Clausellas i Ballvé, prevere, estan enterrades a l'església parroquial de Sant Fèlix, a la ciutat de Sabadell, i havent tingut coneixement que la mencionada parròquia custodia una caixa de vidre segellada que conté alguns ossos del Servent de Déu i un document escrit que especifica que els ossos pertanyen al Servent de Déu i van ser tancats l'any 1957 quan es va traslladar el cos mortal del cementiri de Sabadell a l'església parroquial amunt citada,

PEL PRESENT decret, erigim un tribunal *ad actu* per tal d'obrir la caixa, reconèixer els ossos, tractar-los, tancar-los en les respectives teques i lacrar-los amb el nostre segell per tal d'esdevenir relíquies a partir del dia de la beatificació del Servent de Déu. Nomenem com a membres del tribunal:

II·Im. Sr. Fidel Catalán Catalán, Vicari general i president del tribunal

II·Im. Sr. Eduardo Pire Mayol, Secretari general i Canceller i notari del tribunal

Rvd. Sr. Francesc Xavier Aróztegui i Trenchs, Delegat per a les Causes dels Sants i promotor de justícia del tribunal

Rvd. Sr. Francesc Xavier Farrés Lúcia, Rector de la parròquia de Sant
Fèlix de Sabadell i testimoni

Sr. Josep Massegú Porta, metge i testimoni

Sr. Quique Rodríguez Chacón, testimoni

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Cancellier

Establiment dels temples jubilers a la diòcesi

DECRET 13/24.- Terrassa, 8 de novembre de 2024

Havent tingut coneixement de la Butlla de convocatò del Jubileu Ordinari de l'any 2025 *Spes non confundit*, signada pel Sant Pare Francesc el dia 9 de maig del present any,

Tenint en compte que en aquest document es fa referència, en els números 5-6, a que algunes esglésies de cada diòcesi puguin ser temples jubilers en els quals guanyar el do de la indulgència plenària,

PEL PRESENT decret, establim que els temples jubilers en el territori de la nostra diòcesi siguin les següents esglésies:

- S.E. Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa
- Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell
- Església parroquial de Sant Esteve de Granollers

En aquests temples jubilers podrà lucrar-se la indulgència plenària, així com la resta de gràcies jubilers, conforme a les condicions establertes per l'Església: la confessió sacramental, la comunió eucarística i la pregària per les intencions del Pontífex Romà (norma 20§1, *Enchiridion indulgentiarum* (1999)).

La gràcia de la indulgència, segons estableix la Butlla de convocatò, podrà començar a rebre's en aquests llocs a partir de l'inici diocesà de l'any

jubilar, el diumenge 29 de desembre de 2024, i fins a la seva cloenda, el diumenge 28 de desembre de 2025.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll

Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe

Mn. Eduardo Pire Mayol

Secretari General i Cancellier

Carta al clergat

Als preveres i diaques de la diòcesi de Terrassa

Benvolguts preveres i diaques,

Hem iniciat ja el nou curs pastoral a les nostres parròquies, comunitats i moviments. Això vol dir que hem iniciat una nova etapa a les nostres vides i a la vida de les nostres parròquies i de la nostra diòcesi. I ens trobem, a més, a les portes del Jubileu, un any de gràcia que se'ns presenta marcat pel signe de l'esperança.

Amb aquest motiu us voldria transmetre algunes reflexions i oferir-vos algunes propostes per aquest nou curs, seguint en part el document de les "Orientacions diocesanes", tenint en compte unes circumstàncies concretes, les que ara ens toca viure, i que ens afecten i influeixen en nosaltres, i en el context de la celebració del vintè aniversari de la nostra diòcesi.

La meva intenció és la de donar llum, ajudar a posar les bases per fer front a les dificultats que ens anem trobant, així com fonamentar, en la mesura que sigui possible, la nostra identitat, la vocació que hem rebut, i la nostra acció pastoral també. Us proposo, doncs, unes reflexions perquè siguin com unes "idees força", unes línies de treball que ens ajudin a aprofundir en la missió que ens ha estat encomanada. Són reflexions que em faig a mi mateix, que comparteixo amb vosaltres i que us ofereixo en aquesta carta.

No és una carta pastoral sinó una carta personal adreçada al clergat de la diòcesi, a cada un dels preveres i diaques, que sou els més propers i

directes col·laboradors del bisbe, encara que no els únics, és clar. És una carta una mica llarga, per llegir a poc a poc, us demano que ho penseu i que ho mediteu davant del Senyor. Que serveixi per a la nostra reflexió personal i en grup de preveres i diaques si ho creieu convenient.

1. El temps que vivim

Vivim moments delicats, com sempre n'hi ha hagut, però són els que ara ens toca viure a nosaltres, són els nostres moments delicats i ens cal reforçar els fonaments. Aquests fonaments són sobretot la fe, l'esperança i la caritat, les virtuts teològals. Les necessitem especialment en el moment present, encara que hi ha també altres aspectes que ens cal reforçar com per exemple la dimensió humana, tot el que fa referència a la nostra condició humana que se'ns manifesta amb molta fragilitat, i sobre la que el Senyor infon el seu Esperit i ens configura amb Ell pel sagrament de l'Orde: "Portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres" (2Co, 4,7).

I encara hi ha un altre aspecte molt important a reforçar: la comunió. La comunió amb l'Església i entre nosaltres. No hem estat enviats individualment sinó en comunitat, en l'Església que no és un concepte, una entelèquia, sinó un cos viu que formem tots i cadascun de nosaltres en Crist.

Són molts els estudis i treballs publicats sobre la situació del prevere i, per extensió, també del diaca en el context social actual. Us transmeto algunes consideracions que em semblen interessants d'una conferència del sacerdot Gaspar Hernández, professor de la Pontifícia Universitat de Salamanca i Rector del Seminari d'Àvila. Són uns fragments de l'esmentada conferència que ens poden ajudar a pensar i a ser conscients del que estem vivint.¹

D. Gaspar Hernández explica en aquesta conferència:

És comú afirmar que als nostres dies ha estat superada feliçment la "crisi d'identitat sacerdotal" característica dels anys postconciliars, però aquesta ha estat substituïda per una "crisi de configuració pastoral" o, si es vol, de "realització existencial" del ministeri per part dels preveres,

^{1.} G. HERNÁNDEZ PELUDO, «Condiciones actuales del ejercicio del ministerio apostólico. Formación Permanente del Clero de Tortosa» (26 de septiembre de 2022), UPSA, Facultad de Teología 2022.

és a dir, de com traduir concretament al ministeri i a la vida aquesta identitat rebuda pel sagrament. Com es pot veure aquesta crisi és inseparable de la primera i és, en certa manera, més subtil.

Alguns dels seus símptomes són indicats de forma molt realista per la nova “Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis” com a desafiaments que es presenten quan es va avançant en el ministeri: l'experiència de la pròpia debilitat, el risc de sentir-se funcionaris del sagrat, el repte de la cultura contemporània, l'atracció del poder i la riquesa en una societat consumista, el desafiament del celibat en un món pansexualitzat o la relaxació en el lliurament total al ministeri mateix (cf. RFIS 84).

Les arrels de l'esmentada crisi poden ser diverses: a nivell antropològic (la fragilitat psicològica i inestabilitat afectiva de l'home actual, donat a emocions puntuals però no a l'entrega per sempre); a nivell cultural (la desvinculació i desconstrucció pròpies de la nostra cultura que no ofereix referents clars); a nivell pedagògic (davant del problema en molts seminaris de trobar itineraris formatius eficaços que evitin tant un retorn al model “sacra” del passat per recel cap a un món refractari a la fe, com un acomodament acrític lliscant cap a la mundanitat espiritual); i finalment a nivell específicament pastoral (per la dificultat d'anar transitant d'una “pastoral de conservació” a una urgent “pastoral missionera”) cosa que causa cansament o desmotivació pastoral”.

“Per afrontar aquesta crisi cal, però, tenir en compte les “condicions” en què s'exerceix avui el ministeri apostòlic, condicions que podem entendre en una doble accepció: com a “condicionaments” (en sentit negatiu, que en limiten l'exercici i la vivència) però també com a “condicions” (en sentit positiu, que possibiliten un nou impuls).

A partir d'aquesta constatació, continua la reflexió analitzant les diverses condicions que se'n deriven. En concret en presenta quatre:

1. Davant la crisi de Déu en la cultura actual: Reafirmar el “ser homes de Déu” (cf. 1Tim 6,11)

En primer lloc ens trobem amb una crisi de la imatge de Déu en la cultura occidental, que l'autor analitza de la següent manera:

“Un dels trets més característics de la cultura actual és el “silenci social sobre Déu”, la pèrdua de Déu a l'horitzó de la vida dels homes. Arrelada

de vegades en la crítica de la religió a la modernitat, radicalitzada pels filòsofs de la sospita i singularment per Nietzsche, les seves teories han passat a la vida quotidiana de molts dels nostres contemporanis, en aquesta “era secular i secularitzada”. La secularització, “l’era secular”, té diversos sentits:

- a) el descens de la pràctica religiosa;
- b) el confinament de la religió a l'àmbit privat bandejant-la de la cosa pública;
- c) però té un sentit encara més radical: reduir la fe a una opció més a la vida de l'home.
- d) Finalment, davant la indiferència religiosa actual, ser “home de Déu” implica per al prevere ser ministre d’una santa inquietud, suscitar preguntes, despertar grans desitjos davant un home contemporani que els ha retallat, “mundanitzat” i empetitit, fer de Déu algú “creïble i desitjable” (B. Sesboué).

Tot i això, les tesis de la secularització de dècades anteriors no han portat –com molts es prometien– a un oblit de la religió relegant-la a una etapa “passada” de l’evolució humana. Al contrari, assistim a un “revival” d’allò religiós en una era anomenada, per això, “era postsecular”, o d’allò espiritual no religiós, fascinat pel que té de “misteriós”, ocult i esotèric, benèfic o malèfic, sense nom i sense rostre”.

Amb la característica d’una mena de sincretisme “a la carta” en què el subjecte individual pren aspectes d’una o altra tradició religiosa al seu gust (religiositat tipus new-age), en un pluralisme religiós de vegades justificat teològicament, que defensa que qualsevol via és igualment legítima per accedir al Misteri sempre més gran. D’altra banda, un altre tret característic de la postmodernitat és que se segueixen reclamant a l’Església i als seus pastors ritus sacramentals però “arrencats” de la fe en Crist, cosa que ens causa molts problemes i cansament pastoral. Si als anys setanta es parlava de “Crist sí, Església no”, avui més aviat caldria formular-ho així: “Crist no, Déu –o millor– allò diví, l’espiritualitat sí”, amb noves formes de religiositat i noves ritualitats corporals”.

Com a reacció a la situació que acabem de descriure assistim en algunes religions institucionals al fenomen del fonamentalisme o del rigorisme en la visió de Déu, defensant la imposició de la fe per la violència, una veritat sense amor, una fe sense raó ni llibertat. Encara que, almenys a Occident, predomina més aviat la indiferència o l’ateisme pràctic, anònim i silenciós, que viu “com si Déu no existís”.

A partir d'aquestes comentaris, ens recorda el que vol dir ser homes de Déu:

“En la seva sacramentalitat el prevere no només està cridat a representar Crist sinó a qui aquest representa i visibilitza: el Pare. “Qui a vosaltres us rep, em rep a mi, i qui em rep a mi rep a qui m’ha enviat” (Mt 10,40; cf. Jn 13,20).

Per ser signe de Déu Pare en el món el prevere ha de viure una espiritualitat teològica, marcada per les virtuts teològiques que, infoses per Déu, remeten a Ell: “Creure en l’amor que Déu ens té ens obre a l’esperança que mai no defrauda (cf. 1Jn 4,16; Rm 5,5)” (PFS 188).

Els cristians esperen trobar en el sacerdot no només un home que els aculli, que els escolti amb gust i els mostri una sincera amistat, sinó també i sobretot un home que els ajudi a mirar Déu, a pujar cap a Ell. Cal, doncs, que el sacerdot estigui format en una profunda intimitat amb Déu. Els qui es preparen per al sacerdoci han de comprendre que tot el valor de la seva vida sacerdotal dependrà del do que sàpiguen fer a Crist de si mateixos i, per mitjà de Crist, al Pare» (Joan Pau II, PDV 47; cf. PDV 58; 77).

2. Davant la crisi de l'Església: Reafirmar el “ser home eclesial”

En segon lloc l'autor analitza la crisi actual que pateix l'Església, i ens recorda que:

“Vivim també una profunda crisi de l'Església, tant en la seva percepció externa com ad intra. Si en altres moments es va accentuar més la seva dimensió divina i triomfant, fins i tot amb el risc d'un cert monofisme eclesiològic o divinització de l'Església, avui dia es destaca sobretot el seu aspecte extern, institucional i humà. Els escàndols de diversos tipus dels membres de l'Església han enfosquit la seva identitat essencial com a sagrament de la gràcia de Crist ressuscitat en el món. A més el moment actual es caracteritza per “una creixent desconfiança cap a l'Església com a lloc de la veritat sobre Crist”, al qual se suma l'individualisme i subjectivisme imperants, que en el camp religiós en porta molts a “creure sense pertànyer”.

D'altra banda, ad intra experimentem les dificultats per viure i treballar en comunió, filtrant-se en les nostres relacions la polarització característica de la societat actual. I això afecta al prevere qui, per l'ordenació, està cridat a exercir una representació sacramental també de l'Església davant del Senyor. Representació que la pot viure centrat sobretot en

la seva persona, organitzant la pastoral i la vida de les comunitats des de projectes sempre nous, com si només d'això en depengués; i, de l'altra banda, es pot percebre més com una representació institucional que com una representació del misteri de l'Església".

En la seva reflexió cita el cardenal de Lubac per veure com hem de ser homes d'Església, i fa esment d'algunes característiques extretes de la seva *"Meditació sobre l'Església"* que subscriu plenament i faig meves també. Segons H. de Lubac l'home d'Església es caracteritza per:

- 1). *Un amor sincer i un afecte filial per l'Església. Té per a ell el dolç nom de Mare i com a tal se s'estima. "Ell estima la bellesa de la casa de Déu. L'Església ha pres el seu cor. Ella és la seva pàtria espiritual. Ella és la seva mare i els seus germans"* (p. 193).
- 2). *Per això busca "sentir amb l'Església i en l'Església". Res del que li passa li és aliè ni el deixa indiferent. Li fan mal els seus defectes i és ric en les seves riqueses. És la meua mare, per això, el que li facin a ella m'ho estan fent a mi doncs soc "carn de la seva ànima". D'aquesta manera, s'educa a pensar no només "amb l'Església" sinó "en l'Església", tenir criteris i mentalitat eclesials (en intimitat de fill). Es deixa il·luminar, guiar i modelar no pels costums o les conveniències de moda, sinó per la veritat de l'Evangeli, contracultural moltes vegades però, justament per això, salvador.*
- 3). *Per això s'esforça a conèixer i estimar el seu passat. Venera i estudia les etapes més importants de la seva història (l'era dels màrtirs, l'origen de la vida monàstica, les etapes del desenvolupament del dogma, la figura dels grans sants, els grans moviments de renovació o la història de la seva expansió missionera) però ho fa no amb la "nostàlgia" de que "qualsevol temps passat va ser millor" ni per criticar el present –això seria "petrificar la Tradició", reduir la fe a "peça de museu"– sinó per revitalitzar el seu present des de l'arrel i reconèixer com en el seu patrimoni encara es conté una rica promesa de fecunditat per al futur.*
- 4). *D'aquesta manera experimenta un viu "sentit de solidaritat catòlica", és un home missioner: s'hi implica, es posa al seu servei, participa de la seva missió, de la seva celebració i pregària. "Sempre disposat a donar raó de la seva esperança a qui li demanés" (cf. 1Pe 3,15).*
- 5). *Valora la diversitat de la caritat en la unitat. No tem les diferències legítimes per salvar la "unitat en la caritat de la fe catòlica". Sant*

Agustí va formular aquest criteri fonamental de conducta eclesial: “in necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas”. No viu les diferències com a oposicions o contradiccions sinó com a riquesa complementària. Reduir-les a uniformitat portaria a “ser enemic de la bellesa de l’esposa”.

- 6). *Està obert a la conversió i a la reforma, una reforma de l'Església que sap que comença per la conversió de la seva pròpia vida, però amb “discerniment d'esperit”, en aquesta tensió entre la fidelitat a allò rebut i la creativitat davant de les noves situacions i persones, entre la intransigència excessiva i la vana tolerància.*
- 7). *L'home d'Església és “romà”: és fidel i estima Pere i els seus successors, el Papa, que presideix com a Bisbe de Roma tota l'Església en la caritat i és fonament visible de la unitat, que personifica tota l'Església. “Ubi Petrus, ibi Ecclesia”, i així sustenta la seva fe. Tot “home d'Església” també és “romà”.*
- 8). *Finalment, l'home d'Església és un home esperançat i alegre. Obert a l'esperança amb alegria serena, “ple de goig enmig dels patiments”. Refermat en la promesa del Senyor a Pere referida a la seva Església que “les portes de l'infern no prevaldran contra ella” (Mt 16,18) perquè al final –com ens recorda l'Apocalipsi– no vencerà el Mal o el Drac sinó la dona, aparentment feble, gràcies al Nen que porta dins (cf. Ap 12). Amb tota l'Església “espera el retorn d'aquell que estima” (p. 203). Una esperança no passiva, sinó que s'implica aquí i ara.*

3. Davant la crisi antropològica: Reafirmar el “ser homes veritables”

En tercer lloc constata una veritable crisi antropològica a la nostra societat, que ell descriu amb les següents paraules:

“A la crisi de Déu i de l'Església se suma avui a la nostra cultura una crisi profunda de l'home, conseqüència de les primeres. Vivim avui una “crisi antropològica” – els trets de la qual ha descrit el Papa Francesc en les seves dues últimes encíclics, Laudato si' (2015) i Fratelli tutti (2020). El canvi d'època que experimentem suposa una ruptura entre evangeli i cultura especialment en la comprensió de l'ésser humà. Moltes de les grans qüestions plantejades avui en el debat social es remunten en darrer terme a quina és la concepció de l'home, el seu origen i el seu destí, dignitat i sentit. Si l'humanisme el va posar al centre, els corrents posthumanistes van córrer el risc de reduir-lo a matèria, biologia o

impulsos, mentre el transhumanisme actual, aplicant la tecnologia al cos, per altra banda relativitzat per la ideologia de gènere, promet un home superior al propi home: l'homo sapiens que, per pròpia evolució, pot esdevenir l'homo Deus. Altres aspectes d'aquesta comprensió antropològica són la fragmentació del jo, l'individualisme, el predomini de l'emoció sobre la raó, l'exaltació de la llibertat autònoma en una cultura provisional que cancel·la la dimensió projectiva de la vida (el projecte). El "pensament feble" de la postmodernitat es tradueix existencialment en un home feble, fràgil en la seva estructura psicològica i inestable en les emocions i decisions. Tot això debilita la consciència de la vida com a do i imposa el paradigma d'un "home sense vocació" que "es fa a ell mateix".

Enfront d'això l'autor recorda que el prevere, cridat a ser "imatge viva" de Jesucrist Cap i Pastor de l'Església, ha de procurar reflectir en si mateix, en la mesura del possible, aquella perfecció humana que brilla en el Fill de Déu fet home i que es transparenta amb una eficàcia singular en les seves actituds envers els altres, tal com ens les presenten els evangelistes (cf. PDV 43).

4. Davant l'individualisme: Importància de la "dimensió comunitària i eclesial del ministeri"

I finalment esmenta una de les característiques del nostre temps que és l'individualisme, enfront del qual reafirma la importància de la dimensió comunitària i diocesana.

"La diocesaneïtat ajuda a cultivar i integrar les relacions de paternitat, fraternitat i filiació que el sacerdot està cridat a viure i que podrien resumir-se en ser pare com a germà romanent sempre fill. Les relacions, doncs, són més que "instruments o mediacions" per a la pastoral; són constitutives del nostre ésser.

I això ha de tenir repercussions en la manera de relacionar-nos en el presbiteri diocesà, en l'arxiprestat, amb els companys, amb el bisbe, i amb l'Església universal també.

Les nostres trobades i reunions no són reunions de treball, són veritables trobades de família encara que moltes vegades quedin absorbides per les urgències pastorals. Primer de tot som fills de Déu pel baptisme que hem rebut i germans pel sagrament de l'Orde que ens ha configurat amb Jesucrist Cap i Pastor".

A partir d'aquesta anàlisi de D. Gaspar Hernández sobre les condicions en les que ens toca viure l'exercici del ministeri pastoral, davant de tot això, què podem fer?, què hem de fer? Us proposo el que em sembla que en el moment present més necessitem. Revisar i actualitzar els fonaments de la nostra vida i ministeri: la Fe, l'Esperança i la Caritat, les virtuts teològals, viscudes en la comunió i la fraternitat sacramentals. Revisar també, per tant, el nostre compromís eclesial, la nostra identitat en Crist, la comunió entre nosaltres, els nostres criteris d'actuació pastoral.

2. La FE. L'encontre amb Crist. Reafirmar i renovar la nostra fe

“Crec en un Déu, Pare totpoderós...” Quantes vegades hem repetit aquestes paraules del Credo al llarg de la nostra vida! La fe, aquest és el tema central, per a nosaltres i per a les persones que ens han estat encomanades com a pastors. La fe com a gràcia i també com a exercici que es deriva de l'encontre amb el Senyor. Recordem les paraules del Papa Benet XVI a la seva primera Carta Encíclica: *“hem cregut en l'amor de Déu: així el cristià pot expressar l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un horitzó nou a la vida i, amb això, una orientació decisiva”* (Benet XVI, *Deus caritas est*, 1).

La fe ens porta a centrar les nostres vides en Crist. És una necessitat urgent per a tots nosaltres. Ell és el fonament de la nostra fe i el sentit de la nostra vida, de la nostra entrega, de les nostres activitats pastorals. Sense això no acabem de ser del tot “cristians”. Tenir fe equival a viure-la. Tenir fe en Jesucrist equival a viure en Crist.

Necessitem revisar la nostra fe en Jesucrist, en la seva realitat com a Déu i home veritable, en la seva presència. Necessitem revisar la imatge que tenim de Déu. Es tracta d'anar a Jesucrist per creure en el Déu veritable, el Déu que Ell ens ha revelat, no en el que ens podem imaginar nosaltres, o el que ens agradaria que fos, sinó en el que realment és.

Ens diu l'evangelí de sant Joan que *“Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell”* (Jn 3,16-17). I també sant Joan a la seva primera carta que *“nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut. Déu és amor; el qui està en l'amor està en*

Déu, i Déu està en ell” (1Jn. 4,16). Aquesta és la fe cristiana, aquesta és la nostra fe.

Per viure la fe i per a créixer en la fe centrats en Crist; per transmetre el que hem rebut als nostres germans que no el coneixen o que potser fins i tot el rebutgen, a més de demanar-ho com van fer els apòstols, us proposo aquí uns punts extrets de la Carta Apostòlica *Novo Millennio Ineunte*, de sant Joan Pau II, als inicis del nou mil·lenni:

• **Contemplar el rostre de Crist**

«Volem veure Jesús» (Jn 12,21). Aquesta petició, ens deia el Papa, feta a l’apòstol Felip per alguns grecs que havien acudit a Jerusalem per al pelegrinatge pasqual ha de ressonar també espiritualment a les nostres oïdes. Com aquells pelegrins de fa dos mil anys, els homes i dones del nostre temps, potser no sempre conscientment, demanen als creients d’avui no només sentir «parlar» de Crist, sinó en certa manera fer-lo «veure». I potser ara, l’acció de l’Església, ha de ser encara més reflectir la llum de Crist a cada moment de la història, fer resplendir el seu rostre davant les generacions del nou mil·lenni (Cfr. *Novo Millennio Ineunte*, 16). Però per fer-ho hem de conèixer primer el seu rostre, la seva mirada.

Us convido a tornar a contemplar, per tant, el rostre de Crist com a:

Rostre del Fill. Ell ens porta al Pare. Ell s’ha encarnat per facilitar-nos el camí a Déu. “Li diu Felip: Senyor, mostra’ns el Pare, i no ens cal res més. Jesús li respon: Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui m’ha vist a mi ha vist el Pare” (Jn 14, 8-9). I us convido a que ens preguntem si realment contemplem de debò el rostre de Crist? Contemplem de debò el seu rostre? El coneixem de debò?

Rostre de dolor. Sant Pau escriu: “els jueus demanen prodigis, i els grecs saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd. Però és poder i saviesa de Déu per a tot els qui són cridats, tant jueus com grecs” (1Co 1,22-24).

Hauríem de revisar també la presència de la creu a les nostres vides i a la nostra missió. Amb quina facilitat oblidem que per ser veritables deixebles ens cal assumir la creu que des de Crist ja no és la “nostra creu” sinó la seva. És una sola creu. I de vegades pot semblar que hem oblidat que la creu forma part de la nostra vida, de la vida de tot cristià i del missatge mateix de l’Evangeli, i que no hi ha redempció ni resurrecció sense creu.

Ens hem de preguntar: on tenim situada la creu de Crist a la nostra vida i al nostre ministeri? Com valorem la presència de la creu? Forma part del nostre programa personal i pastoral?

Rostre de Ressuscitat. Continuem llegint a Sant Pau: “*ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans que tota la creació, ja que Déu ha creat per ell totes les coses, tant les del cel com les de la terra*” (Col 1,15-16).

El Jesús que ara viu i que es fa present a l'Església i en el món és el Senyor gloriós, ressuscitat, victoriós. Ell és el fonament de la nostra fe i de la nostre esperança. Ell ha triomfat i, encara que sovint no el veiem, és present a les nostres vides, a l'Església i en el món que estima. Per això ens podem preguntar: sabem extreure la nostra força de Jesucrist ressuscitat viu i present a la nostra vida? On anem a buscar la nostra seguretat? On descansa el nostre cor? On tenim el nostre tresor?

• **Primacia de la gràcia**

Parlant de la pregària, sant Joan Pau II deia també en aquella Carta Apostòlica: “*En la programació que ens espera, treballar amb més confiança en una pastoral que doni prioritat a la pregària, personal i comunitària, significa respectar un principi essencial de la visió cristiana de la vida: la primacia de la gràcia. Hi ha una temptació que sempre insidia tot camí espiritual i l'acció pastoral mateixa: pensar que els resultats depenen de la nostra capacitat de fer i programar. Certament, Déu ens demana una col·laboració real a la seva gràcia i, per tant, ens convida a utilitzar tots els recursos de la nostra intel·ligència i capacitat operativa del nostre servei a la causa del Regne. Però cal no oblidar que, sense Crist, «no podem fer res» (cf. Jn 15,5). (Novo Millennio Ineunte, 38).*

Això és el que significa la primacia de la gràcia, reconèixer que ell és qui té sempre la iniciativa. Ell ens ha creat, s'ha encarnat per nosaltres i ens ha cridat. No som nosaltres que hem tingut la gran ocurrència d'anar a predicar la Bona Notícia de l'Evangeli. És ell que ha sortit primer a buscar-nos, ens ha cridat i ens envia a fer el mateix que ell va fer, com va dir als apòstols en la seva aparició després de ressuscitar: “*Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres*” (Jn 20, 21). L'Església és la continuació de l'Encarnació de Crist en la història humana.

Com a pastors del poble de Déu, estem molt acostumats a predicar, a parlar de la fe, a donar consells, tan acostumats que podríem oblidar que

també nosaltres tenim un camí de fe, estem fent un camí de fe. No podem donar per suposat que ja tenim una fe madura, que ja tenim prou fe nosaltres, perquè el camí no acaba mai en aquest món. Una vegada més, si aquesta és la nostra fe, si és el que diem que creiem és absolutament fonamental revisar-la constantment.

Es tracta de tornar a Jesucrist per creure en el Déu que Ell ens ha revelat, no en el que podem imaginar nosaltres, o allò que ens agradaria que fos, sinó en allò que realment és.

Com a pastors del poble de Déu, estem acostumats a predicar, a parlar de la fe, a donar consells, tan acostumats que podríem oblidar que també nosaltres estem fent un camí de fe. No podem donar per suposat que ja tenim una fe madura, que ja tenim fe nosaltres, perquè el camí mai no acaba en aquest món.

Perquè, com anem nosaltres, els pastors, de fe? Què és el que jo crec? Quin és el Déu en qui creiem nosaltres? Quina és la imatge que tinc de Déu?

3. L'ESPERANÇA. El Jubileu i l'esperança

Un any de gràcia

El Jubileu que ens disposem a viure amb tota l'Església ens ha de moure a la renovació de la nostra esperança, tal i com ens convida el Papa Francesc.

El Jubileu és un any de gràcia, no és una festa més, un tema més per entretenir-nos. És una oportunitat que Déu ens dona, i l'hem d'aprofitar. Una oportunitat de conversió personal i pastoral, com feia el poble d'Israel, aturar-se per posar de nou cada cosa al seu lloc, i tornar a començar. Per a nosaltres hauria de ser tornar a la gràcia primera, al nostre primer encontre amb Jesucrist, a l'inici de la nostra vocació. Se'ns ofereix la gràcia d'una indulgència per començar de nou.

A l'Antic Testament, el jubileu es presentava com un any sabàtic en el que es descansava, es posaven els esclaus en llibertat, es deixaven de treballar les terres i es restituïen les possessions que s'havien comprat, tal i com trobem al llibre del Levític 25, 8-17.

Jesús, la veritable gràcia

Per la seva banda, Jesús es presenta com l'enviat de Déu que ofereix al món l'autèntic Any Sant. Així ens ho presenta l'evangeli de sant Lluc: *“El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit: L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungít. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn a la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor... Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar”* (Lc 44, 16-21).

Això, aplicat a nosaltres significa la necessitat i la crida a la conversió, la conversió personal i pastoral que ha de passar necessàriament per la conversió afectiva, la conversió del cor. Aquesta “conversió afectiva” per a nosaltres com a pastors té com a icona el diàleg del Ressuscitat amb l'apòstol Pere a Joan 21,15-24: *“Pere m'estimes... pastura les meves ovelles”*. En aquest passatge es va inspirar Sant Agustí per parlar del ministeri pastoral com a *amoris officium*.

La gràcia de pasturar les ovelles

La condició decisiva per pasturar les ovelles de Crist és, doncs, l'amor preferencial per Ell, un amor sponsal, que vol dir total. En virtut del sagrament de l'Orde, el sacerdot queda configurat amb Jesús el Bon Pastor. Un aspecte d'aquesta configuració, és la de ser espòs amb Crist Espòs de l'Església. La relació que tenim amb l'Església és una relació sponsal, única i diversa a la dels altres batejats. Així ens ho recorda el Papa sant Joan Pau II a l'exhortació *Pastores dabo Vobis*:

«El sacerdot en virtut de la seva configuració amb Crist, Cap i Pastor, es troba en aquesta situació sponsal davant de la comunitat. Quan representa Crist, Cap, Pastor i Espòs de l'Església, el sacerdot és no només en l'Església, sinó també al capdavant de l'Església. Per tant, està cridat a reviure a la seva vida espiritual l'amor de Crist Espòs amb l'Església esposa» (PDV, 22).

La gràcia de l'esperança

El Papa Francesc ens recordava en el seu missatge per a la Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa l'any 2023 unes paraules de l'escriptor francès

Charles Péguy, al començament del seu poema sobre l'esperança, on parla de les tres virtuts teològals –fe, esperança i caritat– com a tres germanes que caminen juntes: *«La petita esperança avança entre les seves dues germanes grans i no se la pren en compte. [...] Ella, aquesta petita, ho arrossega tot.[...]I en realitat és ella la que fa caminar les altres dues. I les arrossega. I fa caminar tothom»*.²

Aquest any, per tant, és una oportunitat nova i excepcional per revifar la nostra fe, la nostra esperança i la nostra caritat-amor, encara que el Papa Francesc ens parla especialment de revivre l'esperança en aquest any jubilar.

Ens diu el Papa en el primer número de la Butlla de convocatòria del Jubileu *Spes non confundit*:

“L'esperança no defrauda” (Rm 5,5). Sota el signe de l'esperança, l'apòstol Pau infonia alè a la comunitat cristiana de Roma. L'esperança també constitueix el missatge central del proper Jubileu, que segons una antiga tradició el Papa convoca actualment cada vint-i-cinc anys. Penso en tots els pelegrins d'esperança que arribaran a Roma per viure l'Any Sant i quants, no podent venir a la ciutat dels apòstols Pere i Pau, ho celebraran a les Esglésies particulars. Que pugui ser per a tots un moment de trobada viva i personal amb el Senyor Jesús, «porta» de salvació (cf. Jn 10,7.9); amb Ell, a qui l'Església té la missió d'anunciar sempre a tot arreu i a tothom com a «la nostra esperança» (1Tim 1,1).

A la vida tots esperem. Al cor de tota persona hi ha l'esperança com a desig i expectativa del bé, fins i tot ignorant el que comportarà el demà. Tot i això, la imprevisibilitat del futur fa sorgir sentiments sovint contraposats: de la confiança al temor, de la serenitat al desànim, de la certesa al dubte. Sovint trobem persones desanimades, que miren el futur amb escepticisme i pessimisme, com si res no pogués oferir-los felicitat. Que el Jubileu sigui per a tots ocasió de revifar l'esperança. Deixem-nos conduir per allò que l'apòstol Pau va escriure precisament als cristians de Roma: *“L'esperança no quedarà defraudada, perquè l'amor de Déu ha estat vessat als nostres cors per l'Esperit Sant, que ens ha estat donat” (Rm 5,1-2.5).*

L'esperança efectivament neix de l'amor i es fonamenta en l'amor que brolla del Cor de Jesús traspassat a la creu: *«Perquè si essent enemics, vam ser reconciliats amb Déu per la mort del seu Fill, molt més ara que*

² C. PÉGUY, *El pòrtic del misteri de la segona virtut*, Madrid 1991, 21-23.

estem reconciliats, serem salvats per la seva vida» (Rm 5,10). I la seva vida es manifesta en la nostra vida de fe, que comença amb el Baptisme; es desenvolupa en la docilitat a la gràcia de Déu i, per tant, està animada per l'esperança, que es renova sempre i es fa indestructible per l'acció de l'Esperit Sant» (Spes non confundit).

En un món mancat i assedegat d'esperança, què ha de significar per a nosaltres pastors i fidels tots aquesta crida de l'Esperit Sant a l'esperança? Som veritablement portadors d'esperança? I encara ens podem preguntar: què és el que espero jo? Quina és la nostra esperança? La meua esperança? És la santedat, la glòria de Déu, la santificació del poble que m'ha estat encomanat.

4. La CARITAT. La santedat i la comunió

La santedat és Ell, l'únic sant, la santedat és Déu que és amor. El nostre propòsit ha de ser deixar-nos omplir d'aquest amor seu. A l'inici del nou mil·lenni, ens deia també sant Joan Pau II a *Novo Millennio Ineunte*: “*En primer lloc, no dubto en dir que la perspectiva en què s'ha de situar el camí pastoral és el de la santedat*” (*Novo Millennio Ineunte*, 30).

No és, potser, aquest el sentit últim de la indulgència jubilar, com a gràcia especial oferta per Crist perquè la vida de cada batejat pugui purificar-se i renovar-se profundament?

El camí de la santedat passa per la caritat

A més, convé descobrir en tot el seu valor programàtic el capítol V de la Constitució dogmàtica *Lumen gentium* sobre l'Església, dedicat a la «vocació universal a la santedat». Si els Pares conciliars van concedir tant de relleu a aquesta temàtica no va ser per donar una mena de toc espiritual a l'eclesiologia, sinó més aviat per posar en relleu una dinàmica intrínseca i determinant. Descobrir l'Església com a «misteri», és a dir, com a poble «congregat en la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant», porta a descobrir també la seva «santedat», entesa en el seu sentit fonamental de pertànyer a Aquell que per excel·lència és el Sant, el «tres vegades Sant» (cf. Is 6,3). Confessar l'Església com a santa vol dir mostrar el seu rostre d'Esposa de Crist, per la qual ell es va lliurar, precisament per santificar-la (cf. Ef 5,25-26). Aquest do de santedat, per dir-ho així, objectiva, es dona a cada batejat.

Però el do es plasma ahora en un compromís que ha de dirigir tota la vida cristiana: *«Aquesta és la voluntat de Déu: la vostra santificació»* (1Tes 4,3). És un compromís que no afecta només alguns cristians: *«Tots els cristians, de qualsevol classe o condició, estan cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de l'amor»* (Novo Millennio Ineunte, 30).

La caritat és, doncs, Déu que és amor, i l'amor de Déu és la font de l'amor veritable. I això que pot semblar molt obvi, ho oblidem sovint en la pràctica, i sovint ni en fem esment quan ens confessem. Ara bé, ens podem preguntar també com anem, per tant, d'amor a la nostra vida? On tenim el nostre tresor?

El papa Francesc, en la seva darrera encíclica *Dilexit nos* (2024) ens convida a *“un nou aprofundiment de l'amor de Crist representat en el seu Sagrat Cor”*. Ens recorda que *“en ell trobem tot l'evangeli, allà està sintetitzada la veritat en la que creiem, allà es troba tot el que adorem i cerquem en la fe, allà està el que més necessitem”* (Francesc, *Dilexit nos*, 89).

Evidentment la caritat forma part del contingut dogmàtic que creiem i confessem, però potser no és gaire present en el nostre dia a dia, en les nostres programacions pastorals encara que és inseparable de la primacia de la gràcia. Sabem i creiem que Déu és qui té sempre la iniciativa, sempre haurem de recordar que ell ens ha estimat primer. A la primera carta de Joan llegim: *“l'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats”* (1Jn 4,10).

I si ens pot semblar que aquest manament de l'amor és molt difícil, us diria que no ho és de difícil. Exigent sí, però difícil no. Si Jesucrist ens ho ha deixat com el seu manament és que és possible, perquè *“per a Déu no hi ha res impossible”* (Lc 1,37).

Però cal primer rebre el seu amor, experimentar el seu amor a nosaltres, i deixar-nos omplir d'aquest amor seu. D'altra manera no el podrem transmetre als altres. L'evangelització comença per comunicar la convicció que som estimats per Déu. Aquest és el primer anunci. No es tracta d'un sentiment sinó d'una convicció. *“Es tracta doncs de conèixer l'Amor de Déu i de deixar-se tocar per Ell, per reprendre –des d'aquesta experiència– el camí de la santedat. Trobar Déu i deixar-nos transformar per Ell és essencial”* (Benet XVI, *Spe Salvi*, 27).

Necessitem aquesta consciència de l'amor de Déu, perquè l'amor de Crist ens urgeix com ens diu sant Pau (2Co 5,14) per portar-lo als germans. I això perquè ell és comunió eterna d'amor. El Pare estima infinitament i engendra eternament el seu Fill, i el Fill estima infinitament el Pare, i aquest amor que ells es tenen és l'Esperit Sant que és també amor infinit, Persona Divina com el Pare i el Fill. Tota autèntica espiritualitat cristiana s'ha de fonamentar en aquesta realitat. Aquesta és la comunió que estem cridats a viure entre nosaltres com a membres d'un mateix cos.

Aquesta comunió ens ha de dur a l'amor als germans, a tots, als que tenim a la vora i als que són lluny, especialment als que més ho necessiten, els pobres, els malalts, els marginats, els allunyats... Perquè nosaltres érem pobres i malalts i Déu s'ha compadit de nosaltres. Tornem a meditar, si us, plau el text de la paràbola del Bon Samarità (Lc 10,25-37).

La pregària

En la pràctica tot això suposa que necessitem viure una relació indispensable, una relació que és l'amistat amb Déu i que s'expressa en la pregària. Hem estat creats a imatge i semblança de Déu, i la nostra ha de ser una vida a imatge de la relació entre les Persones Divines. Aquesta relació amb Ell és una amistat que es viu en la pregària. Per això l'oració, en paraules de Santa Teresa de Jesús "no és altra cosa que tractar d'amistat, estant moltes vegades tractant tot sol amb qui sabem ens estima".

Tota amistat demana relació, comunicació, compartir, confiança. I per viure l'amistat que Déu ens ofereix, com també passa en l'amistat humana, necessitem la comunicació amb el Senyor, necessitem compartir, confiar. De vegades diem "és que no tinc temps!", però com li vaig sentit dir a Mn. Joan Esquerda: "tothom té temps per allò que estima".

No es pot ser cristià i per descomptat no es pot viure el ministeri sacerdotal ni el diaconat, ni la vida consagrada, sense la pregària. Afirmar que hem estat cridats a una relació d'amistat a imatge de la Trinitat i que aquesta es viu en la pregària no són místiques desarrelades, elevades o desencarnades. És una realitat tan encarnada que li ha costat la vida al Fill de Déu fet home. I aquest és el fonament bàsic per a la nostra vida de pastors. Deia també sant Joan Pau II a *Novo Millennio Ineunte*:

"Per a aquesta pedagogia de la santedat cal un cristianisme que es distingeixi abans que res en l'art de la pregària. L'Any jubilar ha de ser un any

de pregària personal i comunitària més intensa. Però sabem bé que resar tampoc és una cosa que es pugui donar per fet. Cal aprendre a pregar, com aprenent de nou aquest art dels llavis mateixos del Mestre diví, com els primers deixebles: «Senyor, ensenyeu-nos a pregar» (Lc 11,1). A la pregària es desenvolupa aquest diàleg amb Crist que ens converteix en els seus íntims: «Estigueu en mi, com jo en vosaltres» (Jn 15,4). Aquesta reciprocitat és el mateix fonament, l'ànima de la vida cristiana i una condició per a tota vida pastoral autèntica. Realitzada en nosaltres per l'Esperit Sant, ens obre, per Crist i en Crist, a la contemplació del rostre del Pare. Aprendre aquesta lògica trinitària de la pregària cristiana, vivint-la plenament abans que res en la litúrgia, font i cim de la vida eclesial, però també de l'experiència personal, és el secret d'un cristianisme realment vital, que no té motius per témer el futur, perquè torna continuament a les fonts i s'hi regenera".³

La pregària no és, doncs, un afegit a la vida del cristià; la comunió de Crist amb el Pare, la seva pregària contínua és la nostra referència. És com la respiració, i si deixem de respirar ens ofeguem i fins i tot podem morir. Cadascú ha de trobar la manera de pregar per la que el Senyor el porta, però és indispensable, com un element essencial de la nostra vida. El poble de Déu, el món, tenen dret a rebre de nosaltres el testimoni que som homes de Déu, amics de Déu, i que vivim intensament i amb joia aquesta relació amb Ell.

I a partir de la nostra experiència d'oració, tenim el deure d'acompanyar els nostres germans a beure de la mateixa font, perquè puguin descobrir les riqueses insondables del Crist en la pregària. Això vol dir que tenim el deure d'ensenyar a pregar als germans de les nostres comunitats cristianes. Petits i grans necessiten viure l'experiència de trobar-se amb el Senyor i, normalment, el camí és l'oració. Penso que la nostra missió no implica tant fer coses, moltes coses, encara que també s'han de fer, sinó sobretot no deixar de fer-ne algunes d'essencials. I aquesta ho és.

Us recordo, una vegada més, la meva petició de que procureu organitzar trobades de pregària, d'adoració, de lloança, d'intercessió també. Sobre tot facilitar la possibilitat d'oferir la Litúrgia de les Hores als fidels a les vostres parròquies i grups, l'adoració al Santíssim Sagrament, el res del Rosari a la Mare de Déu. Però també organitzar grups de Bíblia, escoles de pregària on poder ensenyar el camí de l'oració als germans, amb la

³. Joan Pau II, *Novo Millennio Ineunte*, 32.

meditació compartida de la Paraula de Déu en el que diem *Lectio Divina* o “Estudis d’Evangeli” o amb altres mètodes que considereu oportuns. Tot el que pugui portar els nostres germans a una relació personal íntima amb Déu, a nivell individual i també comunitari.

5. Recomanacions finals

Com a membres d’un presbiteri o com a diaques al servei de l’Església estem cridats a viure les virtuts teològals i a viure-les amb sentit de fraternitat sacramental, de participants d’una mateixa crida i missió; amb sentit de família, acceptant les diferències i acceptant-nos entre nosaltres, participant de cor en les trobades, en els arxiprestats, fomentant grups de reflexió o de “revisió de vida”, compartint el que som i el que patim més que no pas fent el memorial de greuges que de vegades portem dins nostre, ajuntant-nos de debò com a germans, celebrant i resant junts, amb moments de descans i de gratuïtat compartits també.

El sants són els qui ens donen exemple de seguiment fidel de Jesucrist, ells han viscut dificultats també, personals i pastorals i han sabut donar resposta a les circumstàncies que els envoltaven. Resposta d’amor, de perdó, d’entrega, de constància, d’humilitat, d’obediència. Pensem en sant Francesc d’Assís, sant Domènec, sant Ignasi i i tants altres en el món actual també. Què ens ensenyen amb la seva vida? No es queixaven del que els va tocar viure, no van criticar ni acusar als altres dels seus patiments. Ells, els sants, són els nostres referents.

Per això, per acabar, a manera de conclusió, us proposo uns aspectes concrets a tenir en compte, uns punts que caldria vetllar especialment:

– **Cuidar la fe, viure en Crist.** Un aspecte concret important a vetllar és cuidar la litúrgia, la centralitat de la missa dominical, l’Eucaristia, l’atenció al sacrament de la reconciliació, la Litúrgia de les Hores també. El nostre compromís de consagrats amb aquesta pregària significa que la primera i més important tasca pastoral que tenim és aquesta, pregar la Litúrgia de les Hores en nom del poble que ens ha estat encomanat i fer-ho per ell.

L’Eucaristia és aliment necessari per a la vida veritable. El seu objectiu principal és ser aliment, és l’aliment que necessitem, el seu cos i la seva sang, amb la plenitud de la seva divinitat. I de la fe en la seva presència real en surt també la necessitat de ser adorat, de ser contemplat, d’experimentar la seva companyia. Adoració i contemplació alimenten també la nostra vida, i és clar, la dels nostres germans també.

– **La santedat.** “*Sigueu sants perquè jo soc sant*” (1Pe 1,16). Hem estat creats a imatge de Déu i hem estat cridats a omplir-nos de la seva santedat. No ens santifiquem nosaltres, nosaltres no ens podem santificar, no ens podem donar el que no tenim. Déu és l’únic sant i és Ell el que santifica, i ho vol fer, ens ho ha donat com un manament. No podem perdre aquesta perspectiva a la nostra vida i a la d’aquells que ens han estat encomanats.

– **La pregària.** És una relació d’amor amb aquell que ens estima, diu santa Teresa de Jesús. Va començar amb els primers éssers humans. Déu parla amb Adam i Eva en el paradís. I ho continua fent després del primer pecat, fos com fos. És un regal que Ell ens ofereix encara que no ho mereixem, escoltar-lo, parlar-li. Com no mereixem res per nosaltres mateixos.

– **La Paraula de Déu.** El poble de Déu i molta gent que diuen que no creuen tenen però set de Déu, set de la seva Paraula. Portem els germans a aquesta font inesgotable, els Evangelis, les Sagrades Escripures. Que siguin el nostre aliment també i que el compartim amb els germans i germanes que tenen fam i set.

– **La Reconciliació.** Es podria anomenar també el sagrament de l’amor. Us asseguro que cada vegada que he tingut ocasió d’exercir com a ministre d’aquest sagrament em sento instrument de l’amor de Déu als germans. Penseu que és l’amor de Déu, l’amor del Pare que vol la unió amb els seus fills, i nosaltres en som l’instrument. Facilem, en la mesura que sigui possible, l’accés dels fidels a aquest sagrament, encara que sigui sacrificant potser altres aspectes de la nostra vida.

– **Esperit missioner.** Som missioners, enviats: “Com el Pare m’ha enviat a mi també jo us envio...” (Jn 20,20). Necessitem impregnar els nostres cors i els nostres esperits, i les nostres programacions pastorals també d’esperit missioner. Necessitem assumir i viure una espiritualitat veritablement missionera com tants sants que han reflectit la presència de Jesucrist en la seva vida.

– **Els pobres.** Aquest és un tema no fàcil. Potser és fàcil parlar-ne però no ho és de viure, encara que juntament amb la pregària, la Paraula i l’Eucaristia, és un aspecte, una realitat inseparable a l’evangeli. Els pobres són en certa manera com un sagrament de Jesucrist també, i entre ells cal tenir present un tipus de pobresa que és present en totes les nostres comunitats, els malalts. I no oblidar tampoc que, si bé hem de saber compartir la nostra vida i els nostres bens amb els germans més pobres, han de ser també evangelitzats, amb tot el que això significa: que arribin a

participar i viure com a membres de la comunitat cristiana. El Senyor ens diu també avui: *“us asseguro: tot allò que fèieu a un d’aquests germans meus més petits, a mi m’ha fèieu (Mt 25,40)... Tot allò de deixàveu de fer a un d’aquests més petits, a mi m’ho negàveu” (Mt 25,45).* Només la fe ens pot fer descobrir la presència de Jesucrist en els més pobres. Només la fe ens pot fer viure la relació íntima que hi ha entre l’Eucaristia i els pobres.

– **La confiança.** La situació que vivim és la que és, i no és pitjor que la que van viure els apòstols i els primers cristians. És el nostre temps, el temps en el que el Senyor ens ha posat per fer-lo present a ell, i el seu amor. Podem pensar que gairebé res no ens ajuda; l’ambient de secularització, la fredor de la societat, el materialisme, l’hedonisme que ens envolten certament no ens ajuden, però el Senyor ha triomfat ja, i és ell el qui porta l’Església, i ell hi té més interès que nosaltres, és la seva Església. A nosaltres ens pertoca treballar a la seva vinya, i treballar-hi sense neguit, amb pau, ell és qui la fa fructificar. Els conceptes d’èxit i fracàs no són de l’evangeli. Confiança, doncs, en l’amo dels sembrats, tot demanant que envii més treballadors als seus sembrats.

El papa Francesc ens recordava la importància de la confiança en el número 24 de la seva Exhortació Apostòlica *C’est la confiance*:

“La confiança plena, que es torna abandonament a l’Amor, ens allibera dels càlculs obsessius, de la constant preocupació pel futur, dels temors que treuen la pau. És la confiança la que ens porta a l’Amor i així ens allibera del temor, és la confiança la que ens ajuda a treure la mirada de nosaltres mateixos, és la confiança la que ens permet posar a les mans de Déu allò que només Ell pot fer”.

En fi, germans preveres, germans diaques, ens disposem a viure un Any Sant, un any per viure especialment l’esperança, que és fruit de la fe en l’amor que el Senyor ens té. Us encomano a tots en la pregària i m’encomano jo també a la vostra.

Rebeu la meva benedicció de pare i Pastor,

Terrassa, temps d’Advent de 2024.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Homilies

Homilia amb motiu de l'inici de l'any jubilar a la SE Catedral Basílica del Sant Esperit el diumenge 29 de desembre, festa de la Sagrada Família.

Benvolguts Sr. Vicari General, Sr. Vicari Judicial, Sr. Rector de la Catedral, preveres, diaques, religiosos, seminaristes i laics.

Avui, diumenge, 29 de desembre, iniciem a totes les diòcesis de l'Església l'any del Jubileu, un any de gràcia amb motiu del 2025 aniversari del naixement de Jesús. A la basílica de Sant Pere del Vaticà el Papa l'ha iniciat ja el passat 24 de desembre, la vigília de la Solemnitat del Naixement del Senyor. Avui el comencem nosaltres també.

I ho fem en la festa de la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep, en l'octava encara del Nadal del Senyor. Avui però, pròpiament no és el dia de les famílies cristianes, el centre continua essent el Misteri de la Encarnació, de la vinguda al món del Fill de Déu fet home, i com a autèntic home nascut en el si d'una veritable família humana. Una família única certament i a la vegada model de tota família.

I perquè és important la família, perquè diem que és l'eix de la societat? Doncs perquè és el reflex més lluminós del mateix Déu. L'afirmació del llibre del Gènesi que diu: "Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona", ens revela el disseny projecte de Déu en la creació per la humanitat, home i dona per viure en comunió d'amor com Ell mateix que és comunió eterna d'amor, i també font de tot amor. El Pare, el Fill i l'Esperit Sant viuen una eterna comunió d'amor, i ha volgut compartir la seva felicitat amb els homes que ha creat. És l'invent més formidable de Déu en la creació.

És veritat que la fragilitat de l'ésser humà ha tergiversat el projecte de Déu en aquest aspecte com també en altres. Però, "arribada la plenitud dels temps" Déu ens ha donat un model de família tal com Ell la desitjava, una comunió d'amor al voltant del Fill estimat del Pare.

Mirem amb agraïment aquest regal que Déu ens ha fet, amb agraïment i voluntat de fer de les nostres famílies una veritable llar on es visqui l'amor, es comparteixi, s'ensenyi, es transmeti; i de fer de la nostra

societat i, sobretot de la nostra diòcesi i de l'Església, una veritable llar d'amor també.

Perquè la família és l'esperança de la humanitat, l'esperança d'un futur no sols millor si no el millor possible per tots. Segurament per això la família és atacada i és objecte de tantes agressions en la seves arrels més profundes per part dels poders de tot tipus que dominen el món i volen controlar la persona humana, i ja fa temps han començat per la família.

La família esperança de la humanitat. I l'esperança ens enllaça amb el Jubileu que avui inaugurarem. El lema escollit pel Sant Pare per aquest any especial és precisament "Pelegrins de l'esperança". És un any, per tant, marcat per aquesta virtut teològica tant necessària en els temps actuals a l'Església i en general a tota la nostra societat.

Ser pelegrins d'esperança suposa que la vivim i que caminem, ens esforcem per tenir cada dia una esperança més gran, i que som portadors i comunicadors d'esperança.

Els infants són portadors d'esperança, tenen una vida oberta al futur, plena de possibilitats i comuniquen esperança als qui els envolten. Jesús Infant, nascut a Betlem, és el portador de la veritable i plena esperança, per tots nosaltres. Ell continua naixent i vivint amb nosaltres.

Aquest Jubileu ha de ser per a tots ocasió de revifar l'esperança, ens diu el papa Francesc a la Butlla de convocatòria del Jubileu. Deixem-nos conduir per allò que l'apòstol Pau va escriure als cristians de Roma: *"L'esperança no quedarà defraudada, perquè l'amor de Déu ha estat vessat als nostres cors per l'Esperit Sant, que ens ha estat donat"* (Rm 5,1-2.5). L'amor és aquí també el fonament de l'esperança.

L'esperança d'aquest Nadal, i l'esperança d'aquest Any Sant s'ha de fer present a les nostres vides. Ens cal aprofitar aquesta gràcia. Tenim un any per sortir de nosaltres mateixos i anar a l'encontre de l'altre i compartir l'esperança amb els germans. Un any per rebre el do del perdó i de la indulgència, és a dir, de la remissió dels pecats i de les seves conseqüències, per reprendre el camí com des del principi. Un temps per retornar a la gràcia primera de la fe, de la nostra vocació sigui la que sigui, i un any per donar gràcies a Déu, pel seu amor, per la salvació que començà a caminar entre nosaltres fa 2025 anys, perquè Ell espera també molt de nosaltres, i Ell és la nostra esperança veritable.

Cartes dominicals

Transformar vides, una gran missió (3 de novembre de 2024)

Diumenge vinent, 10 de novembre, l'Església celebra el Dia de l'Església Diocesana, la Jornada de Germanor. Es tracta d'una campanya que vol agrair tot l'ajut i col·laboració per mantenir l'Església en les seves diverses obres i activitats, així com prendre consciència de la necessitat que tenim de sentir més nostra l'Església, que és la nostra veritable família.

I en l'Església, la diòcesi és la comunitat dels seguidors de Jesús present en un territori concret. L'Església és la presència viva del Senyor que vol transformar la vida de les persones i fer-ne homes i dones nous que visquin l'amor de Déu i el comparteixin amb els altres germans.

En aquesta comunitat que és l'Església tots hi tenim part, tots ens l'hem de sentir nostra. En ella celebrem els sagraments de la fe, l'Eucaristia com a centre de la vida, el baptisme com a porta d'entrada, la força de l'Esperit Sant per viure, la benedicció matrimonial per formar famílies, el perdó i la reconciliació, l'acompanyament en la malaltia i la unció, el servei dels preveres i dels diaques. A través d'ella mostrem l'amor de Déu per a tota persona, acompanyant-la en els grans esdeveniments de la vida i en la quotidianitat de cada dia, generant esperança i vincles de proximitat amb cadascú que s'acosta a la comunitat cristiana.

L'Església és presència viva de Jesucrist, el Bon Pastor, que no ha vingut a ser servit sinó a servir, que ha vingut a donar la vida i a transformar els cors i les vides de les persones; especialment per als més necessitats i fràgils, les famílies que viuen en precarietat, els més vulnerables, els pobres, les persones grans que pateixen la solitud, o els emigrants que truquen a la porta. A través de totes les seves activitats, a través de les persones que la formem, l'Església anuncia la Bona nova de la salvació, amb el testimoniatge de la pròpia vida, amb la formació cristiana a les parròquies, a les escoles i a les universitats, amb l'acompanyament d'in-fants en el lleure, en el catecumenat d'adults, amb els matrimonis i adults que volen viure la seva fe...

Ara bé, per continuar l'obra del Senyor en el món, fent present el seu amor i la invitació a seguir-lo amb la transformació dels nostres cors, necessitem disposar de recursos que facin possible aquesta gran missió

que hem rebut. I aquí tots som cridats a aportar i col·laborar, i hem d'unir esforços els uns amb els altres.

Ho fem de moltes maneres, cadascú en la mesura de les seves possibilitats, però amb la participació de tots perquè és responsabilitat de tots. Dedicant hores i temps a la missió del Senyor a través del nostre compromís cristià en tasques apostòliques, participant en la vida de la comunitat cristiana, implicant-nos en la realitat concreta de cada lloc i de cada persona, i també amb la pregària continuada per tot el que fa l'Església, a la meua parròquia, en el moviment, a la diòcesi. I ho fem amb el nostre ajut material o econòmic que una vegada més us agraeixo com a bisbe diocesà. Gràcies a tot això Déu pot continuar transformant el cor de molts perquè experimentin el goig de sentir-se fills estimats, germans de la gran família de Déu i enviats a proclamar el seu amor enmig del món.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Benaurats els perseguits (Mt 5, 10-12) (10 de novembre de 2024)

El pròxim dissabte dia 23 de novembre a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona tindrà lloc la beatificació de dos màrtirs en els inicis de la guerra civil. Es tracta del Sr. Antoni Tort Reixachs, fidel laic de Barcelona, i de Mn. Gaietà Clausellas Ballvé, prevere de Sabadell. Voldria referir-me especialment avui a la figura de Mn. Clausellas.

Mn. Gaietà Clausellas és un prevere la vida del qual ens pot passar desapercebuda. És un dels molts preveres que han seguit la crida de Jesús i han dedicat la seva vida al servei de Déu a través del servei a les persones, allà on el seu bisbe a cada moment els ha destinat. No ha destacat en res especialment, ni per la seva oratòria ni pels seus escrits ni tan sols per les obres que ha fet en vida. Podem dir que ha estat un humil servidor de Déu que en l'exercici del seu ministeri sacerdotal ha fet present l'amor i la misericòrdia de Déu, amb humilitat, caritat i discreció, donant molts fruits.

Va néixer a la ciutat de Sabadell, el 29 d'agost de l'any 1863, essent el quart fill del matrimoni format per Vicenç Clausellas i Maria Ballvé. Als 12 anys ingressà en el Seminari de Barcelona i rebé l'ordenació sacerdotal el 26 de maig de 1888. Celebrà la seva primera missa a la parròquia de la Puríssima de Sabadell. Va ser nomenant successivament vicari a Olesa

de Montserrat i a Vilanova i la Geltrú i l'any 1898 va ser destinat com a vicari a Sant Fèlix de Sabadell, col·laborant especialment a la Trinitat, que aleshores era tinència parroquial. Conegué i mantingué amistat amb el Dr. Josep Guardiet, també beatificat com a màrtir, amb el Dr. Sardà i Salvany, fundador de l'Acadèmia Catòlica i la Residència de les Germanetes dels Desemparats, i amb el Dr. Lluís Carreras, escriptor, periodista i intel·lectual cristià, tots ells preveres també com ell.

L'any 1916 va ser nomenat capellà de la Residència de les Germanetes dels Ancians Desemparats, dedicant-se en cos i ànima a l'atenció dels malalts i dels pobres a tota la ciutat. En esclatar la guerra civil li oferiren fugir, però ell preferí quedar-se a cuidar els malalts i la gent gran. El 14 d'agost de 1936 fou assassinat a la carretera de Matadepera, on actualment un monòlit conserva la seva memòria. L'any 1957 les seves restes foren traslladades a la parròquia de Sant Fèlix en un acte de gran devoció popular i concurrència massiva.

Mn. Clausellas ha estat un home que li va tocar viure una de les èpoques més convulses de la nostra història més recent, essent una de les víctimes innocents d'aquest període tan agitat i tensat que va estar la primera meitat del segle XX. Ell, sense tenir cap protagonisme especial, va saber respondre a les inquietuds i desafiaments de cada moment. Sense fer soroll, amb respecte, posant en pràctica el que havia rebut de Déu, l'amor, el perdó, el servei, la fraternitat.

L'Església el reconeix com a màrtir, és a dir, com a testimoni de la fe en grau elevat, perquè no es va reservar ni tan sols la seva vida, sinó que la lliurà a causa de l'odi a la fe d'altres. Un màrtir és un testimoni i un exemple. Un exemple de vida sacerdotal que pot il·luminar també els nostres temps amb la seva humilitat creativa. Amb la seva capacitat de servei i resposta a les persones i a les situacions, des de l'amor de Déu sense témer les conseqüències que això li pugui comportar.

És un goig per nosaltres reconèixer-lo com a testimoni de vida i de fe, al costat del Dr. Josep Guardiet, el P. Àngel Rodamilans OSB, el P. Josep Puig Miroso SF, o el P. Cebrià de Terrassa OFM Cap, Fra Ludovico Ayet i Fra Àngel Maria Presta O Carm, beats màrtirs també en el nostre territori diocesà. Dissabte dia 23 ens aplegarem, doncs, en una cerimònia ben especial i esperada per nosaltres. A Mn. Gaietà i als nostres beats màrtirs ens encomanem!

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Jornada Mundial dels Pobres (17 de novembre de 2024)

L'Església celebra avui, 17 de novembre, la VIII Jornada Mundial dels pobres. En aquesta ocasió, el papa Francesc ha volgut vincular aquesta Jornada a l'any dedicat a la pregària, en vigílies del Jubileu ordinari del 2025, amb el lema "L'oració del pobre puja fins a Déu" (cf. Si 21,5). El Sant Pare, en el missatge d'aquesta Jornada ens convida a prestar una atenció espiritual més seriosa cap als pobres que tenen necessitat de Déu i d'algú que sigui signe concret de la seva escolta i proximitat.

Ens diu el Sant Pare en el seu missatge: «L'esperança cristiana abraça també la certesa que la nostra pregària arriba fins a la presència de Déu; però no qualsevol pregària: la pregària del pobre! Reflexionem sobre aquesta Paraula i "llegim-la" a les cares i a les històries dels pobres que trobem a les nostres vides, de manera que la pregària sigui camí per entrar en comunió amb ells i compartir el seu patiment».

En aquest any dedicat a la pregària, necessitem fer nostra la pregària dels pobres i resar amb ells. És un desafiament que cal acollir i una acció pastoral que necessita ser alimentada. De fet, «la pitjor discriminació que pateixen els pobres és la manca d'atenció espiritual. La immensa majoria dels pobres tenen una obertura especial a la fe; necessiten Déu i no podem deixar d'oferir-los l'amistat, la benedicció, la Paraula, la celebració dels Sagraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe. L'opció preferencial pels pobres s'ha de traduir principalment en una atenció religiosa privilegiada i prioritària» (Ev Gaud, 200).

Això suposa cuidar «els petits detalls de l'amor» (Exhort. ap. *Gaudete et exsultate*, 145): saber aturar-se, apropar-se, donar una mica d'atenció, un somriure, una carícia, una paraula de consol. Aquests gestos no s'improvisen; requereixen, més aviat, una fidelitat quotidiana, gairebé sempre amagada i silenciosa, però enfortida per la pregària. Suposa entendre que a més de la necessitat material hi ha també una necessitat espiritual igualment important.

Aquest és un tema que hauríem de tenir present a la nostra vida, de manera habitual, com és habitual també la realitat i la presència dels pobres en el món. A nosaltres, però, cristians creients més o menys formats i convençuts, sovint ens fa por la presència dels pobres. Ens fa por, sí, ens desconcerta i moltes vegades preferim mirar cap a un altre costat.

Amb tot això el Papa Francesc ens està dient que els pobres no són una realitat aliena a nosaltres. Una vegada més hem de recordar que els cristians

no ens podem excusar pensant que ja hi ha institucions que se n'ocupen, persones que s'hi dediquen. Potser no podrem solucionar tots els problemes de pobresa que hi ha al món, però no podem passar de llarg, és missió i responsabilitat de tots com a cristians viure amb el cor obert a les necessitats que trobem en el nostre camí. Potser el Senyor ens ha posat on som per alleujar el patiment d'algun dels nostres germans. «L'oració del pobre puja fins a Déu», unim la nostra a la dels germans més pobres perquè pugui ser escoltada. Santa Teresa de Calcuta repetia contínuament que era la pregària el lloc d'on treia força i fe per a la seva missió de servei als darrers.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, salva els homes que se senten desfets (Sl 34, 19) (24 de novembre de 2024)

Celebrem aquest diumenge la culminació de l'any litúrgic amb la solemnitat de Jesucrist Rei de tot el món. A l'evangelí que proclamem a les celebracions escoltem el diàleg entre Jesús i Pilat en el context de la Passió. Jesús es presenta com a Senyor i Rei de la creació amb la missió de reconciliar totes les coses en Ell. El seu regne es caracteritza per la veritat, la vida, la justícia, l'amor i la pau. És això, de fet, el que demanem cada vegada que resem el Parnostre en una de les seves peticions: «vingui a nosaltres el vostre Regne». I és això el que els nostres cors desitgen i necessiten.

En aquest context la nostra mirada es dirigeix aquests darrers dies als nostres germans del llevant espanyol. València, Albacete, Cuenca, Málaga, són noms que darrerament associem al dolor i al patiment, a la pèrdua de vides humanes i a l'enfonsament de projectes, d'il·lusions i perspectives per un bon nombre de persones germans nostres. La DANA ha sacsejat fortament les seves vides i també les nostres consciències.

Però, a la vegada, riudes de solidaritat s'han fet presents des del primer moment per fer front a les riudes materials. De tot arreu ha sorgit com espontàniament un corrent de solidaritat que s'ha materialitzat en recursos humans i recursos materials. D'arreu del nostre país, i des d'altres països, són innombrables els voluntaris que s'han desplaçat als llocs de la tragèdia per ajudar a desenrutar, tornar a obrir carrers i salvar el que es podia salvar. Al costat d'això, la recollida d'aliments ha estat constant a través d'institucions públiques i particulars, així com els donatius que es continuen fent arribar.

L'Església ha estat i és present aquí també, com no pot ser d'altra manera. Des de la nostra diòcesi, a través de parròquies, de Càritas diocesana, de congregacions religioses i de moltes persones voluntàries, preveres, religiosos i laics, en alguns casos en coordinació amb els ajuntaments i altres institucions, hi ha hagut una mobilització de grans dimensions. Com a bisbe, agraeixo a tots l'esforç que esteu fent i que estic segur continuareu fent.

Entre totes les imatges que s'han fet virals aquests dies, em ve a la memòria la imatge d'un Sant Crist de Paiporta enmig del fang, tot ell tacat i mig destrossat, amb el rostre adolorit. És el Crist que avui celebrem a l'Església, el Rei de tot el món, el que mostra expressivament aquest patiment i la solidaritat amb els que ho han perdut tot i els que ho estan donant tot. És contemplant el rostre d'aquest Crist que els cristians afirmem que el seu amor ens empeny a donar-nos als altres, a treballar pels altres, a ser signes d'esperança, a ajudar en tot el que sigui necessari, a aportar el que tenim i el que puguem. De manera especial en aquest diumenge amb la nostra aportació a les col·lectes que es fan a totes les parròquies i comunitats d'arreu, tal com s'ha proposat des de la Conferència Episcopal i que tots els bisbes hem subscrit.

Voldria acabar aquestes paraules amb una pregària, la pregària al Crist de Paiporta. Un text que he trobat a les xarxes socials i que ens convida a pregar enmig del dolor amb una solidaritat i esperança prou fortes per a continuar donant el millor de nosaltres, ja que és l'amor de Crist el que ens mou i empeny:

CRIST JACENT DE PAIPORTA
 Et submergeixes en nosaltres
 a les aigües llevantines,
 compartint la mort
 i tacant-te de fang.
 Quan ressurgeixes del riu,
 el Jordà s'ha transformat,
 tota la creació se sorprèn
 el teu Regne ja està arribant.
 Camines amb nosaltres,
 ets sempre al nostre costat,
 ets el rostre de Déu.
 Jesús, amic, germà.

† Salvador Cristau Coll
 Bisbe de Terrassa

Les lluminàries del nostre interior (1 de desembre de 2024)

Un any més comencem el temps de l'Advent. Quatre diumenges abans de Nadal se'ns convida a preparar-nos espiritualment per la celebració del Naixement del Fill de Déu com a home, esdevingut fa dos mil vint-i-quatre anys a Palestina, una terra encara avui colpejada per guerres i enfrontaments fratricides. És especialment un temps marcat pel recolliment i una preparació més interior per ajudar-nos a revivre l'esdeveniment que ha canviat la història de la humanitat.

Aquesta preparació que l'Església ens proposa contrasta, però, amb la preparació que les nostres societats occidentals ens ofereixen per celebrar Nadal. Quan arriba el mes de desembre sembla com si tot s'accelerés, els dinars o sopars d'empresa, les lluminàries que ornamenten els carrers, els festivals de final de trimestre, els concerts de les agrupacions corals, l'organització d'uns dies de merescudes vacances per aquells que en poden gaudir, etc. Certament, Nadal marca el ritme del nostre calendari vital com a societat.

M'agradaria, però, convidar-vos a encendre durant aquests dies unes altres lluminàries interiors en el nostre cor que ens ajudin a viure amb serenor aquest temps, a descobrir el seu sentit profund, que ens ajudi a viure més i millor el que representa l'autèntic Nadal, aquell Nadal en el qual el Fill de Déu va néixer en la senzillesa i austeritat d'una cova, en el caliu familiar de Maria i Josep, amb la companyia dels veïns, pastors i fins i tot uns savis vinguts de terres llunyanes!

En primer lloc, ens cal recuperar la lluminària interior de la fe, de la solidaritat i la generositat. Aquests dies s'ha mostrat de manera molt expressiva amb els afectats per la DANA que ha sacsejat el llevant espanyol i les conseqüències que ha comportat per a tantes famílies. És un moment dur que demana una resposta ràpida, comunitària i contundent, com així s'ha posat de manifest. I aquest temps ens ofereix més oportunitats per fer-ho realitat. La Campanya de Nadal de Càritas pot ser una bona oportunitat com també col·laborar en recollides solidàries, acostar-nos als pobres i necessitats, ser voluntari en un menjador social i implicar la mateixa família. Incorporar aquesta lluminària no només en aquests dies, sinó durant tot l'any, perquè els pobres ens parlen de Déu, i Déu se'ns mostra a través d'ells també: "Us ho asseguro, tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu" (Mt 25, 40).

I un altre aspecte important per a viure aquests dies, una veritable llum de l'advent, és la família. Cuidar la família vol dir dedicar-hi temps, temps per

estar junts i compartir, temps per fer el pessebre i ornamentar l'arbre de Nadal, temps per gaudir d'un bon concert o anar de compres junts, temps per preparar les festes de Nadal i parlar del que es farà. Ens queixem a vegades que no tenim temps, però també és veritat que trobem el temps que necessitem per les coses que considerem importants. La família de Natzaret com també les nostres, passà per moments difícils, i l'evangeli ens la presenta com a model de tendresa, de capacitat de sobreposar-se a les dificultats i assumir els reptes concrets que se li van presentant, un veritable model per a les nostres famílies.

I finalment una tercera lluminària interior és la de la pregària, cultivar la relació amb Déu. És la lluminària que trobem en el cor de Maria, tot preparant-se pel naixement del seu fill. És la llum que ens parla de l'esperança, de la gran esperança per cadascú de nosaltres i per tota la humanitat. Preguar ens ajuda a revifar la flama de l'esperança i sabem per experiència que no es pot viure sense esperança. Dedicar temps a Déu és temps ben invertit, perquè ens ajuda a sostenir les nostres vides en els seus fonaments, en l'amor de Déu que ens té i ens manifesta fent-se un de nosaltres en la petitesa i feblesa d'un infant.

Us convido a encendre aquestes llums interiors per viure amb sentit l'advent d'aquest any. D'aquesta manera ben segur que serà un Advent nou, diferent, des de l'experiència concreta que compartim amb els altres i amb Déu.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

La meva ànima magnifica el Senyor! (8 de desembre de 2024)

Aquest és el crit de lloança de Maria quan, portadora del Fill Únic de Déu, visità a la seva cosina santa Elisabet. Maria dona gràcies i lloa al Senyor perquè ha fet en ella meravelles. Avui celebrem una de les grans meravelles que Déu ha fet en Maria perquè l'ha creada Immaculada.

Però aquest càntic de la Mare de Déu ens inclou també a nosaltres perquè també nosaltres som part de les meravelles que Déu ha obrat en ella, perquè som també fills seus, hem estat fets fills de Déu també nosaltres gràcies al seu «faci's en mi la vostra Paraula». La solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria, que avui celebrem, és per a nosaltres una festa de família, una festa de tota l'Església, la festa de la nostra Mare que és

plena de gràcia, Immaculada des del primer moment. Això vol dir que Maria ha estat lliure sempre, des del primer instant de la seva concepció, de tota taca, de tota ombra de pecat, d'egoisme, i per això ha estat sempre del tot plena de la gràcia, de l'amor i de la presència de Déu.

El Concili Vaticà II afirma per això, en el capítol VIII de la Constitució Dogmàtica *Lumen Gentium* dedicat a Maria, que «no té res d'estrany que entre els Sants Pares prevalgués el costum d'anomenar la Mare de Déu totalment santa i lliure de tota taca de pecat, com plasmada i feta una nova criatura per l'Esperit Sant». Enriquida des del primer instant de la seva concepció amb la resplendor d'una santedat enterament singular, la Verge Natzarena, és saludada per l'àngel de l'Anunciació com a «plena de gràcia» alhora que ella respon al missatger celestial: «Heus aquí l'esclava del Senyor, faci's en mi segons la vostra paraula» (Lc 1, 28.38).

Ella és Mare de Déu, i com a Mare de Jesucrist és també Mare de l'Església, el seu Cos, del qual Ell n'és el Cap i nosaltres els seus membres. Per això nosaltres també exultem amb Maria perquè tenim una Mare Immaculada, Plena de Gràcia, una mare que vetlla per nosaltres. Si tota mare viu pendent dels seus fills, hi pensa, vetlla i en té cura, sobretot quan passen problemes i necessitats, Maria com totes mares vetlla pels seus fills, està pendent de nosaltres, ens ofereix la seva ajuda materna.

Som en el temps de l'Advent que és temps d'esperança. Caminem amb Maria, acudim a ella en el nostre camí, en aquest Advent que vivim. Deixem-nos guiar per aquesta mare i mirem-la com el nostre model. Sant Bernat de Claravall ens va deixar aquesta senzilla i bonica pregària que podem resar aquest temps d'Advent amb confiança de fills que s'adrecen a la seva mare:

Recordeu-vos, oh pietosíssima Verge Maria!, que mai no s'ha sentit a dir que ningú dels que han acudit a la vostra protecció, implorant el vostre auxili, hagi estat abandonat de vós.

Animat per aquesta confiança, a Vós acudeixo, oh Mare, Verge de les verges, i gemint sota el pes dels meus pecats m'atreveixo a comparèixer davant la vostra presència sobirana.

Oh Mare de Déu, no rebutgeu les meves súpliques, abans bé, escolteu-les i acolliu-les favorablement.

Amén.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

S'estan apagant els colors? (15 de desembre de 2024)

Hi ha un conte infantil que relata la història d'una ciutat que s'havia quedat sense colors perquè havia perdut l'alegria. Imaginem-nos com seria viure en una ciutat grisa, sense cap tonalitat. Un conte... o bé una realitat? Fixem-nos en la moda del disseny d'objectes i d'interiors: tot són tonalitats neutres –blancs, grisos, colors terra–; la nostra paleta de colors s'ha anat apagant. És simplement una moda? Què passa amb el nostre dia a dia? No es pot ser pintat també de colors neutres? On és l'alegria, la joia de ser cristians?

Donaria per moltes reflexions el perquè s'estan eliminant els colors forts del nostre dia a dia, però sí que ens serveix per constatar que sovint vivim una vida apagada, una vida que no té vitalitat, que no sabem per què la volem i en què l'hem de dedicar. Una vida així, no és una vida alegre, no és esperançada, li manca dinamisme.

L'Advent ens proposa dos personatges que no van viure la seva vida de manera grisa. Davant del fet de deixar-se portar pel que fa tothom o pel conformisme, ells dos van saber obrir camins perquè el Senyor pogués transformar la realitat. Ells dos són Isaïes i Joan Baptista.

Isaïes, en un moment de forta crisi del poble d'Israel per amenaces externes i per problemes interns com la corrupció, la injustícia social i la idolatria, en comptes de buscar ajuda en altres pobles, va saber obrir un camí per al Senyor donant esperança al poble i consolant-lo amb paraules d'afecte del Senyor: «Que s'alegrin el desert i la terra eixuta, que l'estepa exulti i floreixi! Que s'ompli de flors primerenques, que salti i cridi de goig i d'alegria!» (Is 35,1-2).

Joan Baptista, proposant un camí de conversió, convidava el poble a obrir camins en el desert de la seva vida, a aplanar les muntanyes i aixecar les fondalades perquè hi passi el Senyor. Davant d'un poble que vivia potser desorientat pels fariseus que reduïen la fe al compliment estricte dels preceptes de la Llei, però per dins era tot buit, Joan Baptista convidava a obrir-se al do de l'Esperit Sant que el Messies enviaria.

Joan Baptista i Isaïes ens ensenyen que fins els llocs deserts, ressecs i morts de la nostra vida són llocs que poden engalanar-se de flors, de vida, de color i que hem d'estar oberts, esperançats a l'acció de l'Esperit Sant en nosaltres.

Aquests dies ja tindrem més o menys acabat el pessebre a casa nostra, amb el verd de la molsa, el blau del paper de color del cel estelat –i del mantell de la Mare de Déu–, el vermell de les barretines dels pastors, l'ocre de la palla de la menjadora. Que aquesta simfonia de colors ens recordin que la nostra vida, si no preparem els camins pel Senyor, serà trista, descolorida i opaca.

Isaïes, Joan Baptista, l'Advent, ens ofereixen llums i colors –esperança i ànims– per convertir els nostres cors. Visquem amb esperança, de manera que puguem preparar el camí d'arribada i l'estada del nostre cor per a Crist que vol venir a la nostra vida en aquest Nadal i cada dia.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Una història real (22 de desembre de 2024)

No és un conte, no. No és una història per entretenir els infants, Nadal és una realitat. Estem tan acostumats a sentir i dir que Déu s'ha fet home que hem perdut la capacitat d'admiració davant el més gran misteri, l'Encarnació d'un Déu que no ha volgut passar de llarg de la humanitat creada per ell, encara que li hagi girat l'esquena amb l'egoisme i el pecat. No ho mereixíem, certament, però Déu, el nostre creador, s'ha compadit de la nostra misèria i confusió i ha volgut venir ell mateix a buscar la humanitat que s'havia extraviat. I ho ha fet de la manera més sorprenent: ha escollit el camí de fer-se un home veritable sense deixar de ser Déu veritable i barrejar-se amb la nostra humanitat.

Però aquesta és la realitat, això és el que celebrem en aquesta festa de Nadal, revivim el seu naixement de la Verge Maria que és començament de la salvació de la humanitat. I ho ha fet entregant la seva vida pels seus germans, fins a donar-la a la creu i reprendre-la en la Resurrecció. Si ens haguessin dit que això era un conte ho hauríem potser escoltat amb encís, però és una història real i no ens ho acabem de creure del tot: «Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit» (Jn 1, 11).

Imaginem que arribés a la terra un ésser d'una altra planeta i, en veure les imatges que tenim del nen Jesús, de Maria i Josep, i després veure el crucifix que tenim a les esglésies i a les nostres cases, si hagués preguntat què significava tot això i li haguessin contestat que és Déu que ha vingut a la terra, però que els homes l'hem mort clavant-lo a una creu, penso que

fugiria corrents d'aquesta terra pensant que estem tots bojos. Però no és un conte, no és una projecció de la imaginació d'un il·luminat, no, és la realitat. Déu mateix ha nascut a Betlem i continua venint i vol néixer en els nostres cors, en els cors de tots els homes i dones de la terra.

La seva Encarnació ens revela l'amor infinit, incompreensible per a nosaltres, del Déu infinit: «Deu ha estimat tant el món que li ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn. 3, 16).

Aquest és el fonament de l'amor que ens hem de tenir els uns als altres. Perquè si nosaltres som estimats així pel Senyor, com no ens haurem d'estimar els uns als altres? I especialment als germans que més ho necessiten? Déu ha vingut a compartir la seva vida i nosaltres hem de compartir la nostra amb els germans. Nadal és temps de rebre amor i de donar amor, és temps de compartir. Per això la col·lecta que es fa aquest diumenge a totes les parròquies i esglésies va destinada a Càritas, és a dir, va destinada als pobres perquè volem compartir la nostra vida amb ells.

Us desitjo que la llum d'aquest Nadal, que és la llum del Senyor, ompli del tot els vostres cors i que puguem compartir-la, puguem compartir la nostra vida amb els altres a través de Càritas Diocesana.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

A les portes del Jubileu: Tornar a començar (29 de desembre de 2024)

Aquest diumenge, 29 de desembre, iniciem a totes les diòcesis de l'Església l'any del Jubileu, un any de gràcia amb motiu del 2025 aniversari del naixement de Jesús. A la basílica de Sant Pere del Vaticà el pontífex l'ha iniciat ja el passat 24 de desembre, la vigília de la Solemnitat de la Nativitat del Senyor.

En aquest moment de la nostra vida en el que ens disposem a viure un temps de gràcia, ens podem preguntar què vol dir un any de gràcia? Què vol dir i què ha de suposar per a nosaltres un any jubilar? A l'Antic Testament, el jubileu es presentava com un any sabàtic dedicat a Déu, un any en el qual es descansava, es posaven els esclaus en llibertat, es deixaven de treballar les terres i es restituïen les possessions que s'havien comprat.

Era un temps per centrar-se i tornar a donar a Déu la primacia en tot, ja que Ell havia alliberat el poble de l'esclavatge d'Egipte i l'havia conduït cap a una terra promesa de llibertat. Era tornar a l'origen, tornar a començar.

Per la seva banda, Jesús es va presentar com l'enviat de Déu que ofereix al món l'autèntic any sant i jubilar com ens ho transmet l'evangeli de sant Lluc: «El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit: L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn a la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor... Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar» (Lc 4, 16-21).

El lema escollit pel Sant Pare per aquest any especial és «Pelegrins de l'esperança». És un any, per tant, marcat per aquesta virtut teològica tan necessària en els temps actuals a l'Església i en general a tota la nostra societat. Ser pelegrins d'esperança suposa que la vivim i que caminem per tenir cada dia una esperança més gran, i que som portadors i comunicadors d'esperança. La pregunta que ens hauríem de plantejar avui és quina és la meua esperança, què espero jo i en qui tinc posada la meua esperança? I també si som realment portadors d'esperança.

Aquest Jubileu ha de ser per a tots ocasió de revifar l'esperança, ens diu el papa Francesc a la Butlla de convocatòria del Jubileu. Deixem-nos conduir per allò que l'apòstol Pau va escriure als cristians de Roma: «L'esperança no quedarà defraudada, perquè l'amor de Déu ha estat vessat als nostres cors per l'Esperit Sant, que ens ha estat donat» (Rm 5,1-2.5).

L'esperança d'aquest Nadal, i l'esperança d'aquest Any Sant s'ha de fer present a les nostres vides. Ens cal aprofitar aquesta gràcia. Tenim l'oportunitat d'un Any Sant per sortir de nosaltres mateixos i anar a l'encontre de l'altre i compartir l'esperança amb els germans. Un any per rebre el do del perdó i de la indulgència, és a dir, de la remissió dels pecats i de les seves conseqüències, per reprendre el camí com des del principi. Un temps per retornar la gràcia primera de la fe i un any per donar gràcies a Déu, pel seu amor, per la salvació que començà a caminar entre nosaltres fa 2025 anys, perquè Ell espera també molt de nosaltres i és la nostra veritable esperança.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Comunicacions diocesanes

Terrassa, 13 de desembre de 2024

A l'atenció dels preveres i diaques de la diòcesi

Benvolguts,

Som a les portes de les celebracions del Nadal i també del Jubileu 2025. Com sabeu, trobo que és molt important la tasca de continuar trobant-nos per compartir les nostres inquietuds i desitjos. D'altra banda, com hem parlat en diverses ocasions, a més de la relació amb Déu i amb els nostres feligresos, és molt important la proximitat entre vosaltres, clergues, i amb el vostre bisbe.

Per això us convoco a la trobada de clergat de Nadal, que tindrà lloc a l'edifici del Bisbat **DISSABTE 28 de DESEMBRE** i que tractarà el tema: **"Vivència del ministeri ordenat en el moment actual"**.

L'horari de la jornada serà el següent:

- 09:30 Arribada i esmorzar
- 10:00 Pregària
- 10:15 Presentació del Sr. Bisbe
- 10:30 Conferència "Vivència del ministeri ordenat en el moment actual (I)". Ponent: Sra. Sonsoles Gallo
- 11:45 Descans
- 12:00 Conferència "Vivència del ministeri ordenat en el moment actual (i II)". Ponent: Sra. Sonsoles Gallo
- 13:00 Pregària de Sexta i cloenda del Sr. Bisbe
- 13:45 Dinar de Nadal a Matadepera (*Pedritxes Restaurant*)

De cara a la inscripció us enviaren un formulari des de Secretaria general. Esperant de poder-nos trobar en aquest encontre fratern de Nadal, rebeu la meua salutació i benedicció en Jesucrist, Bon Pastor,

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Activitats del Sr. Bisbe

Novembre

- Dies 4-5: Curs de renovació pastoral al Bisbat
- Dia 5: Visites programades
Jornada de Germanor a Sant Esteve de Granollers a les 20:30h
- Dia 6: Visites programades
Jornada de Germanor a Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès a les 20:30h
- Dia 7: Visites programades
Visita i dinar a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona amb el Seminari diocesà de Terrassa a les 14h
Conferència del Dr. Robert Baró i presentació de l'opuscle publicat sobre Mn. Gaietà Clausellas i Ballvé a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell a les 20h
- Dia 8: Visites programades
Sessió del Consell Presbiteral al Bisbat a les 11h
Conferiment de ministeris laicals a dos candidats al diaconat permanent a la parròquia de Sant Pere de Rubí a les 19h
- Dia 9: Assembla anual de Mans Unides, amb capítol d'eleccions, a la seu de Càritas diocesana de Terrassa, a Sabadell, a les 10:30h
Confirmacions a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet del Vallès a les 19h
- Dia 10: Confirmacions a la parròquia de Sant Esteve de Granollers a les 11h i reunió amb el clergat de l'arxiprestat de Granollers
Missa en la festa patronal de la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola del Vallès a les 19h
- Dies 11-12: Visites programades
- Dia 13: Visites programades
Reunió de la Comissió de les Jornades Transmet al Bisbat a les 12h
- Dia 14: Visites programades

- Dia 15: Visites programades
Sopar de la Oncolliga a l'Hotel Don Cándido de Terrassa a les 21h
- Dia 16: Consell Pastoral Diocesà al Bisbat a les 10h
Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Terrassa a les 19h
- Dia 17: Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès a les 12h
- Dies 18-22: Assemblea Plenària de la Conferencia Episcopal Española a Madrid
- Dia 23: Beatificació de Mn. Gaietà Clausellas Ballvé i Sr. Antoni Tort Reixachs a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona a les 11h
Acte de lliurament dels premis Terrassenc de l'any 2024 al Centre Cultural El Social de Terrassa a les 19h
- Dia 24: Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui a les 11:30h
Benedicció de nous columbaris a la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell a les 19:30h
Confirmacions a la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell a les 20h
- Dia 25: Visites programades
Trobada de preveres joves al Bisbat a les 11h
- Dia 26: Jornada plenària del SIPS a Sant Pau del Camp (Barcelona) a les 11:30h
Reunió amb el clergat de l'arxiprestat de Mollet al Bisbat a les 12h
Reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona (PEB) a l'Arquebisbat de Barcelona a les 17h
- Dia 27: Visites programades
- Dia 28: Visites programades
Missa d'acció de gràcies per la beatificació de Mn. Gaietà Clausellas i Ballvé a la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell a les 20h

- Dia 29: Visites programades
- Dia 30: Ordenació episcopal de Mons. Xabier Gómez García, OP, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat a les 11h
Confirmacions a la parròquia de Sant Esteve de Parets del Vallès a les 20h

Desembre

- Dies 2-3: Curs de renovació pastoral al Bisbat
- Dia 3: Visites programades
Admissió als ordes de seminaristes al Seminari diocesà de Sant Joan Baptista de Valldoreix a les 19:30h
- Dies 4-5: Visites programades
- Dia 7: Visites programades
Vetlla de la Immaculada interdiocesana de la PEB a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, a Barcelona, a les 19:30h
- Dia 8: Missa de la Immaculada a la Catedral a les 12h
Cloenda dels Cursets de Cristiandat a la Casa Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès a les 18:30h
- Dia 9: Recés d'Advent del clergat al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès a les 11h
- Dia 10: Visites programades
- Dia 11: Visites programades
Consell diocesà de Càritas al Bisbat a les 11h
Missa de Nadal de Càritas Sabadell a la parròquia de Santa Maria de Barberà del Vallès a les 17h
- Dia 12: Visites programades
- Dies 13-15: Convivència del Seminari diocesà a Girona
- Dia 13: Visites programades
Sessió del Col·legi de Consultors al Bisbat a les 11h

- Dia 14: Presentació del projecte oficial de la Delegació episcopal de Pastoral familiar a la parròquia de Sant Esteve de Parets del Vallès a les 10h
- Dia 15: Missa amb presentació d'administrador parroquial a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de La Floresta a les 12:30h
Dinar i trobada de Nadal de l'Hospitalitat interdiocesana de la Mare de Déu de Lourdes a l'hotel Barceló-Sants a les 13:30h
Pessebre vivent de la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès a les 18h
- Dia 16: Visites programades
- Dia 17: Visites programades
Reunió del clergat de l'arxiprestat de Sabadell Centre i Sud al Bisbat a les 12h
- Dia 18: Visites programades
Cantada de Nadales de la Fundació Escola i Vida a la parròquia de Sant Cristòfol de Terrassa a les 12h
Felicitació de Nadal al Bisbat a les 13h
Missa en ritu hispano-mossàrab a la parròquia de Sant Pere de Terrassa a les 19h
- Dia 19: Visites programades
Missa i celebració de Nadal a l'Escola diocesana de la Mare de Déu de la Salut, a Sabadell, a les 18:30h
- Dia 20: Visites programades
Missa i celebració de Nadal al Seminari diocesà, a Valldoreix, a les 13:30h
- Dia 21: Visites programades
- Dia 22: Missa a la parròquia de Sant Valentí de Terrassa a les 11h
- Dia 23: Visites programades
- Dia 24: Missa de Nadal al Centre penitenciari de Quatre Camins, a La Roca del Vallès, a les 17h
Missa de la Nit de Nadal a la Catedral a les 23h
- Dia 25: Missa de Nadal amb Benedicció Apostòlica a la Catedral a les 12h

Dia 27: Rebuda del Patge Xiu-Xiu de Terrassa a la Catedral a les 17h

Dia 28: Trobada de Nadal del clergat diocesà al Bisbat a partir de les 9:30h

Dia 29: Missa d'inici de l'any jubilar 2025 a la Catedral a les 20h

Dies 30-31: Visites programades

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments

Concepció Cabanes, presidenta de la Delegació diocesana de Terrassa de Mans Unides per un nou període.

Conferiment de ministeris

El divendres 8 de novembre a la parròquia de Sant Pere de Rubí a les 19h, Mons. Salvador Cristau Coll, Bisbe de Terrassa va conferir el ministeri de lector als candidats al diaconat permanent:

Bartomeu Reina Porras

Pedro Robles Moreno

I el ministeri d'acòlit a:

Bartomeu Reina Porras

Admissió a Ordes

El dimarts 3 de desembre a la Capella del Seminari Diocesà a Valldoreix a les 19.30h Mons. Salvador Cristau Coll va admetre a ordes els següents seminaristes:

Eduard Cameron Torra

Albert Carreras Barbany

Miquel Saló Casajuana

Comunicacions diocesanes

Terrassa, 13 de desembre de 2024

A l'atenció dels preveres i diaques de la diòcesi

Benvolguts,

El proper dissabte dia 28 de desembre tindrà lloc la trobada de Nadal del clergat de la diòcesi sota la presidència de Mons. Salvador Cristau Coll, Bisbe de Terrassa.

Ens trobarem a les 9:30 del matí a la seu del Bisbat de Terrassa (Vinyals, 47-49 08221 Terrassa), on tindrem la trobada del clergat i, en acabar, junts resarem la pregària de Sexta.

En acabar, cap a les 14:00, compartirem el dinar amb els seminaristes i ens felicitarem el Nadal. El dinar, com l'any passat, tindrà lloc a *Pedritxes Restaurant*, a Matadepera (BV-1221, C.D. Terrassa Hockey, Matadepera). A l'entrada hi ha un aparcament ampli. Adjuntem plànol per arribar des del Bisbat.

El preu del dinar serà de 20€ que es poden abonar aquell dia en efectiu o bé a través de donatiu Bizum a l'organització amb el codi 00023.

Per a una millor organització us demanem que confirmeu la vostra assistència, tant a la trobada com al dinar, a aquesta Secretaria general, abans de dilluns 23 de desembre a través del formulari enviat per correu electrònic.

Cordialment en el Senyor,

Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Cancellier

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral

El divendres 8 de novembre es reuní sota la presidència de Mons. Salvador Cristau el Consell Presbiteral en sessió ordinària.

El tema de treball principal de la reunió va ser la reflexió sobre la vivència del ministeri ordenat en el context actual. El Sr. Bisbe feu una presentació del tema, destacant els següents elements:

- Es tracta d'un tema de preocupació i que es manifesta en la fragilitat dels preveres i els seminaristes. En alguns cassos ha portat a la secularització en altres diòcesis o a demanar un temps de reflexió.
- Vivim en una societat complexa i un ambient difícil, que genera cansament per les expectatives no complertes, trontolla la capacitat de resistència i les dificultats d'afrontar-ho i gestionar-ho.
- Ens cal anar als fonaments de la nostra identitat. És el motiu de la carta que com a bisbe adreça de manera personal als preveres i diaques, i que en aquesta reunió presenta en un primer esborrany. Com refermar la fe, l'esperança i la caritat? Hem de comptar amb la iniciativa de Déu, la primacia de la gràcia, i la capacitat de resistir amb fortalesa. Cuidar la pregària com a relació personal d'amor, i alimentar-se de la Paraula de Déu.
- És un tema que demana una reflexió i aprofundiment més ample. El tractarem a la trobada de Nadal.

En el diàleg posterior, els diferents consellers intervingueren amb diverses aportacions, entre les que destaquen:

- Vivim en una societat amb la capacitat de generar angoixa i cansament. La fe ens ha de servir per una resposta al que és difícil.
- L'exercici diari del ministeri ajuda a mantenir-se.
- Costa assumir les febleses. Una cosa valuosa és fràgil. Cal estar atents a cada moment, perquè els moments van canviant. Parlar-ne és important.

- Hem d'aprendre a cuidar-nos entre nosaltres. La vida comunitària pot ajudar. Ens costa obrir-nos i ajudar-nos entre nosaltres. Hem de treballar l'element relacional i la gratuïtat entre nosaltres. Trobar-nos no només per treballar o resar, sinó per compartir. Aprendre a concentrar les forces també és important.
- És important tenir flexibilitat. La voluntat de Déu és dialògica, no és fixa, Ell és llibertat. Tenir-ho present amb la gent i en els serveis i càrrecs que assumim.
- Treballar el tema amb els seminaristes és important.
- Cal reflexionar com va la pregària i la relació amb Déu per tal de viure la complexitat interna. Cuidar l'acompanyament espiritual.

En la part final de la reunió es va presentar el calendari de les activitats previstes amb motiu del Jubileu 2025, les peregrinacions, els temples jubilaris, la formació i els gestos de solidaritat.

Crònica del Consell Pastoral Diocesà

El dissabte 16 de novembre es reuní, sota la presidència de Mons. Salvador Cristau, el Consell Pastoral Diocesà en sessió ordinària.

El tema principal de reflexió en aquesta ocasió va ser l'Any de la Pregària. Es va convidar el P. Llorenç Sagalés O. Cist, Delegat Episcopal de Càritas i membre de la Fraternitat Santa Maria de Togores, per fer una exposició del tema. El P. Llorenç va reflexionar sobre les dificultats que ordinàriament es presenten davant la pregària i en va assenyalar 12:

- Afirmar que no es té temps per pregar
- Expressar la dificultat d'un o diversos tipus de pregària
- Pensar que si es tingués una experiència poderosa de Déu es pregaria de de debò
- Tenir por de posar-se a l'abast de Déu
- No suportar que la pregària s'apliqui a la pròpia vida
- Abandonar la pregària creient que aquesta ens allunya del compromís amb els germans, sobretot dels necessitats
- Deixar de pregar perquè no es vol escoltar allò que s'intueix que Déu vol

- Tenir por de deixar les devocions i pregàries clàssiques
- Convertir la pregària en un mitjà per a l'obtenció d'un determinat fi
- Trobar dificultat d'anàlisi de la nostra evolució interior
- Deixar-se portar excessivament per les emocions
- Experiència de nit fosca.

A partir de la seva exposició es va reflexionar en petits grups, remarcant després en la posada en comú, entre altres coses, la dificultat de trobar formadors que ensenyin a pregar i acompanyin, no deixar-se arrossegar per les emocions i el sentimentalisme que semblen estar de moda, la importància de la lectura espiritual, o la importància i necessitat de fomentar, des de les parròquies o arxiprestats, espais i moments de pregària que ensenyin també a pregar.

Finalment es va informar també sobre el calendari de l'any jubilar 2025, i el treball que s'està fent des de la diòcesis per adaptar-se al sistema de compliment normatiu (*Compliance*), la prevenció d'abusos o la reforma de la pàgina web del Bisbat.

Crònica diocesana

Una economia al servei de l'evangelització

Els dies 5 i 6 de novembre es van celebrar sessions d'economia del Bisbat a Granollers i a Sant Cugat, on el Sr. Bisbe va presentar el balanç econòmic, les actuacions patrimonials i els nous projectes, agraïnt la col·laboració per al servei de l'evangelització.

Presentació de l'obra *Vida i miracles de Mossèn Gaietà Clausellas*

El 7 de novembre, Mons. Salvador Cristau va presidir la presentació de l'obra *Vida i miracles de Mossèn Gaietà Clausellas* a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell. Hi van intervenir Mn. Xavier Farrés, el Dr. Robert Baró i Mn. Blai Blanquer. L'acte va comptar amb una gran assistència i la presència de dues nebodes de Mn. Clausellas, que serà beatificat el 23 de novembre a la Sagrada Família de Barcelona.

Primera trobada de mestres de religió

El dissabte 9 de novembre es va celebrar al Santuari de la Salut de Sabadell la 1a trobada de la Delegació d'Ensenyament del Bisbat de Terrassa, amb la participació de mestres i professors de religió. Van pregar, compartir experiències i conèixer l'equip de la delegació. Mn. Fidel Catalán va agrair la seva tasca en nom del bisbe Salvador.

Assemblea de Mans Unides

El dissabte 9 de novembre es va celebrar l'Assemblea anual de Mans Unides a Sabadell, presidida pel bisbe Salvador. Es va fer el balanç de la campanya 2024, es va presentar la de 2025 i es van exposar diversos projectes. La Sra. Concepció Cabanes va ser reelegida presidenta de la delegació diocesana.

Presentació del projecte de la Delegació de Pastoral Familiar

El dissabte 14 desembre al matí en el Centre parroquial de Parets del Vallès va tenir lloc la presentació del projecte de renovació de la pastoral familiar a la diòcesi de Terrassa. Es varen presentar les diferents fases de la pastoral familiar a partir del document: "Itineraris catecumenals per a la vida matrimonial" del Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida: preparació remota; acollida dels candidats; preparació pròxima; preparació immediata; acompanyament dels primers anys de vida matrimonial; acompanyament a les parelles en crisi. El bisbe Salvador va participar en una part de la trobada.

La Diòcesi de Terrassa celebra el Dia de l'Església Necessitada

El 20 de novembre, la diòcesi de Terrassa va participar en el Dia de l'Església Necessitada, il·luminant de vermell l'Església de Sant Pere de la Seu d'Ègara com a símbol de la persecució cristiana. Mn. Antoni Deulofeu va presidir la Missa, seguida d'una pregària pels cristians perseguits. Josep M. Guardiola va recordar les dificultats que pateixen els cristians a països

com Nigèria, Pakistan o Xina. Aquesta jornada va ser part de la campanya global *Redweek*, organitzada per Ajuda a l'Església Necessitada.

Recés d'Advent del clergat

El clergat de la diòcesi es va reunir al Centre Borja per al recés d'Advent, amb una reflexió a càrrec de fra Borja Peyra, prior del Monestir de Poblet. Durant la jornada, celebrada el dilluns 9 de desembre, es va aprofundir en el sentit de l'esperança a través d'una *lectio divina* basada en el capítol 12 del llibre de l'Apocalipsi.

Cantada de Nadales de l'escoles de la diòcesi a Ca n'Anglada

El dimecres 18 desembre al matí va tenir lloc a la Parròquia de Sant Cristòfol de Terrassa, en el barri de Ca n'Anglada, la tradicional Cantada de Nadales de les escoles que formen part de la Fundació Escola i Vida; alumnes d'educació primària de les escoles Ramon Pont de Terrassa, Mare de Déu de la Salut de Sabadell, Mare de Déu de Montserrat de Rubí i Sant Lluís Gonçaga de La Garriga. Després de la presentació del Sr. Marc Moreno, sotsdelegat d'escoles diocesanes i parroquials del Bisbat, hi hagueren paraules de la Sra. Maria Carneros, directora de Ramon Pont i finalment del Sr. Bisbe, el qual feu referència al sentit del Nadal i la necessitat que tenim tots de ser estimats i amb capacitat d'estimar els altres.

Felicitació de Nadal del bisbe Salvador als treballadors del Bisbat

El passat 18 de desembre, el Bisbe va felicitar el Nadal a tots els empleats del Bisbat amb un acte informal, on va expressar els seus millors desitjos per a les festes. Durant la trobada, el Bisbe va compartir unes paraules d'ànim, recordant que "Nadal és temps de pau i de fraternitat, i és una oportunitat per renovar el nostre compromís amb els altres". L'acte va concloure amb un aperitiu, en el qual els assistents van poder gaudir d'un moment de convivència i companyonia.

Celebració de Nadal a l'Escola Mare de Déu de la Salut

El dijous 19 de desembre va tenir lloc la celebració de Nadal dels professors i personal no docent de l'escola diocesana Mare de Déu de la Salut. El bisbe Salvador va presidir la Missa, centrant les seves paraules en la reflexió sobre el misteri de Nadal com a expressió de l'amor infinit de Déu. Mn Fidel Catalán, Vicari general, va presidir el sopar amb tots els professors, que acabà amb una animada cantada de Nadales.

El Bisbe Salvador celebra el Nadal a la Catedral

El bisbe Salvador va celebrar la Missa del Gall, el dimarts a la nit, i la Solemnitat de Nadal, el dimecres al migdia, en una Catedral plena de feligresos que van participar en ambdues celebracions i van rebre el missatge d'esperança i de vida familiar que cal intensificar, que els ha transmès el pastor diocesà. A la Missa del dimecres, a més, va impartir, com és costum, la Benedicció apostòlica. Prèviament, i com cada any per aquestes dates, el Sr. Bisbe va celebrar el dissabte a la tarda la Missa de Nadal amb els interns en el Centre penitenciari de Quatre Camins.

Trobada de Nadal del clergat

El dissabte 28 de desembre va tenir lloc la trobada de Nadal dels preveres, diaques i seminaristes de la diòcesi presidits pel bisbe Salvador. La jornada pels preveres i diaques s'inicià a les 10 del matí al Bisbat amb la pregària. La Dra. Sonsoles Gallo, psicòloga, va fer dues conferències sobre la salut mental de l'ésser humà i la fragilitat del clergat en el context actual, deixant-hi moments per la reflexió personal. Al migdia es va compartir el dinar de Nadal amb l'assistència dels seminaristes en un restaurant, amb una estona de convivència fraternal.

Inici del Jubileu a la diòcesi

El diumenge 29 desembre al vespre el bisbe Salvador va presidir l'inici de l'any jubilar a la diòcesi. A les 8 del vespre s'inicià la solemne celebració des de la Capella de la Residència Sant Josep Oriol, un lloc de gent gran, que és un dels col·lectius assenyalats pel Papa Francesc com a signes d'esperança en aquest any jubilar.

Des de la capella s'inicià la processó en la que participaren més de trenta clergues, els seminaristes, religiosos i poble fidel fins a la Catedral. Presidia la processó la creu que ha estat entronitzada al presbiteri de la catedral i estarà visible per la devoció dels fidels durant tot l'any jubilar. A l'inici de la celebració el bisbe Salvador recordà el baptisme des del baptisteri i aspergint tots els feligresos que omplien de gom a gom el temple. A l'homilia el bisbe reflexionà sobre el misteri de l'Encarnació que estem celebrant aquests dies, la importància de la família com a reflex de l'amor de Déu i convidà a viure l'esperança, fundada en l'amor de Déu, en la vida quotidiana.

Santa Seu

Sant Pare

Discurs a la Cúria amb motiu de Nadal

Queridos hermanos y hermanas:

Agradezco de corazón al Cardenal Re por sus palabras de felicitación; parece que no envejece y esto es algo lindo. Gracias, Eminencia, por su ejemplo de disponibilidad y amor a la Iglesia.

El Cardenal Re ha hablado de la guerra. Ayer al Patriarca [Latino de Jerusalén] no le han dejado entrar en Gaza, aunque se lo habían prometido; además fueron bombardeados niños. Esto es crueldad. Esto no es guerra. Quiero decirlo porque conmueve el corazón. Gracias por recordarlo, Eminencia, gracias.

El título de esta alocución es Ben-digan y no Mal-digan

La Curia Romana está formada por muchas comunidades de trabajo, más o menos complejas o numerosas. Pensando en un punto de partida para la reflexión que pudiese ayudar a la vida comunitaria de la Curia y de sus diversas articulaciones, este año he elegido un aspecto que armoniza bien con el Misterio de la Encarnación, y pronto se verá el porqué.

He pensado en el *hablar bien de los demás y no hablar mal de ellos*. Es algo que nos concierne a todos, incluso al Papa –obispos, presbíteros, consagrados, laicos– y en lo que todos somos iguales. ¿Por qué? Porque toca nuestra humanidad.

Esta actitud, el hablar bien y no hablar mal, es una expresión de la *humildad*, y la humildad es el rasgo esencial de la Encarnación, en particular del misterio del Nacimiento del Señor, que nos disponemos a celebrar. Una comunidad eclesial vive en gozosa y fraterna armonía en la medida en que sus miembros transitan por el camino de la humildad, renunciando a pensar y hablar mal de los demás.

San Pablo, escribiendo a la comunidad de Roma dice: «Bendigan y no maldigan nunca» (Rm 12,14). Podemos entender dicha exhortación de este modo: “Digan lo bueno y no digan lo malo” de los demás, en nuestro caso de las personas que trabajan en la oficina con nosotros, de los superiores, de los colegas, de todos. Digan lo bueno y no digan lo malo.

El camino hacia la humildad: acusarse a sí mismo

Como hice hace aproximadamente 20 años, con ocasión de una Asamblea diocesana en Buenos Aires, propongo hoy a todos nosotros, para practicar el camino de la humildad, ejercitarnos en el *acusarse a sí mismo*, según las enseñanzas de los antiguos maestros espirituales, particularmente de Doroteo de Gaza. Sí, precisamente de Gaza, aquel lugar que ahora es sinónimo de muerte y destrucción, pero que es una ciudad antiquísima, donde en los primeros siglos del cristianismo florecieron monasterios y figuras luminosas de santos maestros. Doroteo es uno de ellos. Siguiendo el ejemplo de grandes Padres como Basilio y Evagri, él ha edificado la Iglesia con instrucciones y cartas llenas de sabiduría evangélica. También nosotros, hoy, introduciéndonos en su escuela, podemos aprender la humildad de acusarnos a nosotros mismos para no hablar mal del prójimo. A veces en el hablar cotidiano, cuando alguien critica, el otro piensa: “¿y por casa cómo andamos?”. Es el lenguaje cotidiano.

En una de sus instrucciones, Doroteo dice: «Si algo enojoso le sucede al humilde, enseguida se lo achaca a sí mismo, juzga que se lo ha merecido, no soporta reprochar a otro por ello, ni busca culparlo. Sencillamente lo soporta sin perturbarse, sin abatirse y en total calma. Por eso “la humildad ni se irrita, ni irrita a nadie”» (Doroteo de Gaza, *Conferencias*, n. 30).

Y sigue: «No busques conocer el mal de tu prójimo, y no abrigues sospechas contra él. Y si nuestra malicia las hace nacer, procura transformarlas en buenos pensamientos» (*ibíd.*, n. 187).

Acusarse a sí mismo es un medio, pero es indispensable: la actitud de fondo en la cual puede echar raíces la elección de decir “no” al individualismo y “sí” al espíritu comunitario, eclesial. De hecho, quien se ejercita en la virtud de acusarse a sí mismo y la practica de manera constante, se libera de las sospechas y de la desconfianza, abriendo espacio a la acción de Dios, el Único que crea la unión de los corazones. Y de este modo, si

todos progresamos en este camino, puede nacer y crecer una comunidad en la cual todos son custodios el uno del otro, caminando juntos en la humildad y en la caridad. Cuando alguien ve un defecto en una persona, puede hablar de eso solamente con tres personas: con Dios, con la persona misma y, si no puede hablarlo con ella, con quien en la comunidad pueda hacerse cargo. Y con nadie más.

Entonces nos preguntamos, ¿qué es lo que está en la base de este estilo espiritual de acusarse a sí mismo? En la base se encuentra el *abajamiento interior*, marcado por el movimiento del Verbo divino, la *synkatabasis* o condescendencia. El corazón humilde se abaja como el de Jesús, a quien contemplamos estos días en el pesebre.

Frente al drama de la humanidad tantas veces oprimida por el mal, ¿qué es lo que hace Dios? ¿Acaso se alza en su justicia haciendo caer el peso de la condena desde lo alto? Así es como, de alguna manera, lo esperaban los profetas hasta Juan el Bautista. Pero Dios es Dios, sus pensamientos no son los nuestros, sus caminos no son los nuestros (cf. *Is* 55,8). Su santidad es divina y por ello a nuestros ojos resulta paradójico. El movimiento del Altísimo es abajarse, hacerse pequeño, como un grano de mostaza, como un embrión humano dentro del vientre de una mujer. Invisible. Así comienza a tomar sobre sí la enorme e insostenible masa de pecado del mundo.

A este movimiento de Dios corresponde, en el hombre, la acusación de sí mismo. Primero que nada, no se trata de un hecho moral: es un hecho *teológico* –como siempre y como en toda la vida cristiana–; es un don de Dios, obra del Espíritu Santo, y por nuestra parte es un con-descender, es decir, hacer nuestro el movimiento de Dios, asumirlo, acogerlo. Es lo que hizo la Virgen María, que no tenía nada de qué acusarse, sino que se dejó implicar plenamente en el abajamiento de Dios, en el despojo de su Hijo, en el descenso del Espíritu Santo. En este sentido, la *humildad* podría calificarse como virtud *teológica*.

Nos ayuda, para abajarnos, acudir al sacramento de la reconciliación. Esto nos ayuda. Les invito a pensar: ¿Cuándo fue la última vez que me confesé?

De pasada, quisiera también mencionar otra cosa. Algunas veces he hablado de la murmuración. Es un mal que destruye la vida social, hace enfermar el corazón de la gente y no lleva a ningún sitio. El pueblo lo dice muy bien: “son discursos vacíos”. Estén atentos a esto.

Bendecidos bendigamos

Queridos hermanos y hermanas, la *Encarnación del Verbo* nos demuestra que Dios no nos ha maldecido, sino que nos ha *bendecido*. Más aún, nos revela que en Dios no hay maldición, sino sólo, y en todo momento, bendición.

Vienen a la mente ciertas expresiones de las cartas de santa Catalina de Siena, como por ejemplo esta: «parece que no quiere recordar las ofensas que nosotros le hacemos; y que no quiere condenarnos eternamente, sino que siempre quiere ser misericordioso» (*Carta* n. 15). Y debemos hablar de la misericordia.

Pero hay que referirnos sobre todo a san Pablo, a su vertiginosa apertura en el himno de la Carta a los Efesios:

«Bendito sea Dios, el Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bienes espirituales en el cielo» (1,3).

He aquí el fundamento de nuestro decir-bien: somos *bendecidos*, y como tales podemos *bendecir*. Somos *bendecidos*, y por tanto podemos *bendecir*.

Todos necesitamos ser inmersos en este misterio, pues de otra manera corremos el riesgo de volvernos áridos, como esos canales vacíos, secos, que no llevan siquiera una gota de agua. El trabajo de oficina, aquí en la Curia, frecuentemente es árido y a la larga termina por secarnos, si uno no se nutre de experiencias pastorales, de momentos de encuentro, de relaciones de amistad, en la gratuidad. Respecto a las experiencias pastorales les pregunto, especialmente a los jóvenes, si tienen alguna actividad apostólica, esto es muy importante. Y es por eso, sobre todo, que cada año tenemos necesidad de hacer Ejercicios espirituales: para sumergirnos en la gracia de Dios, sumergirnos completamente. Dejarnos “empapar” por el Espíritu Santo, por el agua vivificante en la que cada uno de nosotros es querido y amado “desde el principio”. Entonces sí, si nuestro corazón está inmerso en esta bendición original, entonces somos capaces de bendecir a todos, incluso a los que nos parecen antipáticos –es una realidad, bendecir también a los antipáticos–, también a los que nos han tratado mal. Bendecir.

El modelo al cual debemos mirar, como siempre, es nuestra Madre, la Virgen María. Ella es, por excelencia, la *Bendita*. Así la saluda Isabel cuando

la acoge en su casa: «¡Tú eres bendita entre todas las mujeres y bendito es el fruto de tu vientre!» (Lc 1,42). Y así es como nos dirigimos a ella en el Ave María. En ella se ha realizado aquella “bendición espiritual en Cristo”, desde luego que “en el cielo”, antes del tiempo, pero también en la tierra, en la historia, cuando el tiempo fue “colmado” de la presencia del Verbo encarnado (cf. Ga 4,4). Él es la bendición. Es el fruto el que bendice al vientre; el Hijo el que bendice a la Madre: «hija de tu Hijo», escribe Dante, «la más humilde y alta criatura». Y así María, la Bendita, ha traído al mundo la Bendición que es Jesús. Hay un cuadro, que tengo en mi despacho, que es precisamente la *synkatabasis*. Está la Virgen con las manos como si fuera una pequeña escalera, y el Niño desciende por esa escalera. El Niño tiene la Ley en una mano y con la otra se aferra a su mamá para no caer. Esta es la función de la Virgen, llevar al Hijo. Y esto es lo que ella hace en nuestros corazones.

Artesanos de bendición

Hermanas y hermanos, contemplando a María, imagen y modelo de la Iglesia, estamos llamados a considerar la dimensión eclesial del bien-decir. Y en este contexto nuestro quisiera resumirlo del siguiente modo: en la *Iglesia, signo e instrumento de la bendición de Dios para la humanidad, todos estamos llamados a convertirnos en artesanos de bendición*. No sólo instrumentos, sino artesanos de bendición: en el enseñar, en el vivir como artesanos para bendecir.

Podemos imaginarnos a la Iglesia como un gran río que se ramifica en miles y miles de arroyos, torrentes y riachuelos –algo así como la cuenca amazónica–, para irrigar todo el mundo con la bendición de Dios, que mana del Misterio Pascual de Cristo.

La Iglesia se nos muestra de este modo como cumplimiento del proyecto que Dios reveló a Abraham desde el primer momento en el que lo llamó a salir de la tierra de sus padres. Le dijo: «Yo haré de ti una gran nación y te bendeciré, [...] y por ti se bendecirán todos los pueblos de la tierra» (Gn 12,2-3). Este plan rige toda la economía de la alianza entre Dios y su pueblo, que es “elegido” no en sentido excluyente, sino, por el contrario, en un sentido que católicamente diríamos “sacramental”; o sea, haciendo llegar el regalo a todos a través de una singularidad ejemplar, mejor aún, testimonial, martirial.

Entonces, en el misterio de la Encarnación, Dios ha bendecido a cada hombre y mujer que viene a este mundo, no con un decreto bajado des-

de lo alto del cielo, sino mediante la carne, mediante la carne de Jesús, Cordero bendito nacido de María bendita (cf. S. Anselmo, Disc. 52).

Me gusta pensar en la Curia Romana como una gran oficina en la que hay muchas tareas diferentes, pero todos trabajan con un mismo fin: bien-decir, difundir en el mundo la bendición de Dios y de la Madre Iglesia.

Particularmente, pienso en el trabajo escondido del “minutante” –veo algunos de ellos aquí que son buenos, gracias–, que en su oficina prepara una carta para que, a un enfermo, a una mamá, a un papá, a un preso, a un anciano o a un niño, les llegue la oración y la bendición del Papa. Gracias por esto, porque yo firmo esas cartas. Y, ¿qué es esto? ¿No es acaso ser artesanos de bendición? Los minutantes son artesanos de bendición. Me han dicho que un santo sacerdote, que trabajaba hace años en la Secretaría de Estado, había colocado en el interior de la puerta de su oficina una hoja que decía: “Mi trabajo es humilde, humillado y humillante”. Una visión un tanto negativa, pero algo tiene de cierto y de bueno. Diría que expresa el estilo típico de la artesanía de la Curia, entendiéndolo, por supuesto, en sentido positivo: la humildad como camino del bien-decir. El camino de Dios que en Jesús se abaja y viene a habitar nuestra condición humana, y así nos bendice. Y de esto puedo dar testimonio: en la última Encíclica, sobre el Sagrado Corazón –que el Cardenal Re ha mencionado–, ¡cuántos han trabajado! ¡cuántos! Los borradores iban y volvían. Tantos, tantos, con pequeños detalles.

Estimados hermanos y hermanas, es hermoso pensar que, en el trabajo diario, especialmente en aquel que se realiza en lo escondido, cada uno de nosotros puede contribuir para llevar al mundo la bendición de Dios. Pero en esto debemos ser coherentes: no podemos escribir bendiciones y después hablar mal del hermano o de la hermana, arruina la bendición. Este es mi deseo: que el Señor, nacido para nosotros en la humildad, nos ayude a ser en todo momento mujeres y hombres *bien-dicientes*.

¡Feliz Navidad a todos!

Homilia de Nadal amb motiu de l'obertura de la Porta Santa amb motiu del Jubileu de 2025

Un àngel del Señor, envuelto de luz, alumbró la noche y dio el anuncio gozoso a los pastores: «Les traigo una buena noticia, una gran alegría para todo el pueblo: Hoy, en la ciudad de David, les ha nacido un Salvador, que es el Mesías, el Señor» (Lc 2,10-11). Entre el asombro de los pobres y el canto de los ángeles, el cielo se abrió sobre la tierra; Dios se hizo uno de nosotros para hacernos como Él, descendió entre nosotros para elevarnos y llevarnos al abrazo del Padre.

Esta, hermanas y hermanos, es nuestra esperanza. Dios es el Emanuel, el “Dios con nosotros”. El infinitamente grande se hizo pequeño; la luz divina brilló entre las tinieblas del mundo, la gloria del cielo se asomó a la tierra. ¿Cómo? En la pequeñez de un Niño. Y si Dios viene, aun cuando nuestro corazón se asemeja a un pobre pesebre, entonces podemos decir: la esperanza no ha muerto, la esperanza está viva, y envuelve nuestra vida para siempre. La esperanza no defrauda.

Hermanas y hermanos, con la apertura de la Puerta Santa damos inicio a un nuevo Jubileo. Cada uno de nosotros puede entrar en el misterio de este anuncio de gracia. En esta noche, la puerta de la esperanza se ha abierto de par en par al mundo; en esta noche, Dios dice a cada uno: ¡también hay esperanza para ti! Hay esperanza para cada uno de nosotros. Pero no se olviden, hermanas y hermanos, que Dios perdona todo, Dios perdona siempre. No se olviden de esto, que es un modo de entender la esperanza en el Señor.

Para acoger este regalo, estamos llamados a ponernos en camino con el asombro de los pastores de Belén. El Evangelio dice que ellos, habiendo recibido el anuncio del ángel, «fueron rápidamente» (Lc 2,16). Esta es la señal para recuperar la esperanza perdida: renovarla dentro de nosotros, sembrarla en las desolaciones de nuestro tiempo y de nuestro mundo *rápidamente*. ¡Y hay tantas desolaciones en nuestro tiempo! Pensemos a las guerras, a los niños ametrallados, a las bombas sobre las escuelas y sobre los hospitales. Disponerse rápidamente, sin aminorar el paso, dejándose atraer por la buena noticia.

Sin tardar, vayamos a ver al Señor que ha nacido por nosotros, con el corazón ligero y despierto, dispuesto al encuentro, para ser capaces de

llevar la esperanza a las situaciones de nuestra vida. Y esta es nuestra tarea, traducir la esperanza en las distintas situaciones de la vida. Porque la esperanza cristiana no es un final feliz que hay que esperar pasivamente, no es el *final feliz* de una película; es la promesa del Señor que hemos de acoger aquí y ahora, en esta tierra que sufre y que gime. Esta esperanza, por tanto, nos pide que no nos demoremos, que no nos dejemos llevar por la rutina, que no nos detengamos en la mediocridad y en la pereza; nos pide –diría san Agustín– que nos indignemos por las cosas que no están bien y que tengamos la valentía de cambiarlas; nos pide que nos hagamos peregrinos en busca de la verdad, soñadores incansables, mujeres y hombres que se dejan inquietar por el sueño de Dios; que es el sueño de un mundo nuevo, donde reinan la paz y la justicia.

Aprendamos del ejemplo de los pastores, la esperanza que nace en esta noche no tolera la indolencia del sedentario ni la pereza de quien se acomoda en su propio bienestar –y muchos de nosotros, tenemos el peligro de acomodarnos en nuestro propio bienestar–; la esperanza no admite la falsa prudencia de quien no se arriesga por miedo a comprometerse, ni el cálculo de quien sólo piensa en sí mismo; es incompatible con la vida tranquila de quien no alza la voz contra el mal ni contra las injusticias que se cometen sobre la piel de los más pobres. Al contrario, la esperanza cristiana, mientras nos invita a la paciente espera del Reino que germina y crece, exige de nosotros la audacia de anticipar hoy esta promesa, a través de nuestra responsabilidad, y no sólo, también a través de y nuestra compasión. Y aquí tal vez nos hará bien interrogarnos sobre nuestra compasión: ¿tengo compasión?, ¿sé padecer-con? Pensémoslo.

Viendo cómo a menudo nos acomodamos a este mundo, adaptándonos a su mentalidad, un buen sacerdote escritor rezaba en la santa Navidad de esta manera: “Señor, te pido algún tormento, alguna inquietud, algún remordimiento. En Navidad quisiera encontrarme insatisfecho. Contento, pero también insatisfecho. Contento por lo que haces Tú, insatisfecho por mi falta de respuestas. Quítanos, por favor, nuestras falsas seguridades, y coloca dentro de nuestro ‘pesebre’, siempre demasiado lleno, un puñado de espinas. Pon en nuestra alma el deseo de algo más” (cf. A. Pronzato, *La novena de Navidad*). El deseo de algo más. No quedarnos quietos. No olvidemos que el agua estancada es la que primero se corrompe.

La esperanza cristiana es precisamente ese “algo más” que nos impulsa a movernos “rápidamente”. A nosotros, discípulos del Señor, se nos pide, en efecto, que halleemos en Él nuestra mayor esperanza, para luego llevarla sin tardanza, como peregrinos de luz en las tinieblas del mundo.

Hermanas y hermanos, este es el Jubileo, este es el tiempo de la esperanza. Este nos invita a redescubrir la alegría del encuentro con el Señor, nos llama a la renovación espiritual y nos compromete en la transformación del mundo, para que este llegue a ser realmente un tiempo jubilar. Que llegue a serlo para nuestra madre tierra, desfigurada por la lógica del beneficio; que llegue a serlo para los países más pobres, abrumados por deudas injustas; que llegue a serlo para todos aquellos que son prisioneros de viejas y nuevas esclavitudes.

Todos nosotros tenemos el don y la tarea de llevar esperanza allí donde se ha perdido; allí donde la vida está herida, en las expectativas traicionadas, en los sueños rotos, en los fracasos que destrozan el corazón; en el cansancio de quien no puede más, en la soledad amarga de quien se siente derrotado, en el sufrimiento que devasta el alma; en los días largos y vacíos de los presos, en las habitaciones estrechas y frías de los pobres, en los lugares profanados por la guerra y la violencia. Llevar esperanza allí, sembrar esperanza allí.

El Jubileo se abre para que a todos les sea dada la esperanza, la esperanza del Evangelio, la esperanza del amor, la esperanza del perdón.

Volvamos al pesebre, contemplemos el pesebre, miremos la ternura de Dios que se manifiesta en el rostro del Niño Jesús, y preguntémonos: “¿Tenemos esta expectativa en nuestro corazón? ¿Tenemos esta esperanza en nuestro corazón? Contemplando la benevolencia de Dios, que vence nuestra desconfianza y nuestros miedos, contemplamos también la grandeza de la esperanza que nos aguarda. Que esta visión de esperanza ilumine nuestro camino de cada día” (cf. C. M. Martini, *Homilía de Navidad*, 1980).

Hermana, hermano, en esta noche la “puerta santa” del corazón de Dios se abre para ti. Jesús, Dios con nosotros, nace para ti, para mí, para nosotros, para todo hombre y mujer. Y, ¿saben?, con Él florece la alegría, con Él la vida cambia, con Él la esperanza no defrauda.

Missatge de Nadal

Queridos hermanas y hermanos: ¡Feliz Navidad!

Anoche se ha renovado el misterio que no cesa de asombrarnos y conmovernos: la Virgen María dio a luz a Jesús, el Hijo de Dios, lo envolvió en pañales y lo acostó en un pesebre. Así lo encontraron los pastores de Belén, llenos de alegría, mientras los ángeles cantaban: “Gloria a Dios y paz a los hombres” (cf. Lc 2,6-14). Paz a los hombres.

Sí, este acontecimiento, ocurrido hace más de dos mil años, se renueva por obra del Espíritu Santo, el mismo Espíritu de amor y de vida que fecundó el seno de María y de su carne humana formó a Jesús. Y así hoy, en los afanes de nuestro tiempo, realmente se encarna de nuevo la Palabra eterna de salvación, que dice a cada hombre y a cada mujer; que dice al mundo entero –este es el mensaje–: Yo te amo, yo te perdono, vuelve a mí, la puerta de mi corazón está abierta para ti.

Hermanas y hermanos, la puerta del corazón de Dios está siempre abierta, regresemos a Él. Volvamos al corazón que nos ama y nos perdona. Dejémonos perdonar por Él, dejémonos reconciliar con Él. Dios perdona siempre, Dios perdona todo. Dejémonos perdonar por Él.

Este es el significado de la Puerta Santa del Jubileo, que ayer por la noche abrí aquí en San Pedro: representa a Jesús, Puerta de salvación abierta a todos. Jesús es la Puerta; es la Puerta que el Padre misericordioso ha abierto en medio del mundo, en medio de la historia, para que todos podamos volver a Él. Todos somos como ovejas perdidas y tenemos necesidad de un Pastor y de una Puerta para regresar a la casa del Padre. Jesús es el Pastor, Jesús es la Puerta.

Hermanas y hermanos, no tengan miedo. La Puerta está abierta, la puerta está abierta de par en par. No es necesario tocar a la puerta. Está abierta. Vengan, dejémonos reconciliar con Dios, y entonces nos reconciliaremos con nosotros mismos y podremos reconciliarnos entre nosotros, incluso con nuestros enemigos. La misericordia de Dios lo puede todo, desata todo nudo, abate todo muro que divide, la misericordia de Dios disipa el odio y el espíritu de venganza. Vengan, Jesús es la Puerta de la paz.

Con frecuencia nos detenemos en el umbral; no tenemos el valor para atravesarlo, porque nos interpela. Entrar por la Puerta requiere el sacrificio de dar un paso adelante, de dejar atrás contiendas y divisiones, para

abandonarnos en los brazos abiertos del Niño que es el Príncipe de la paz. En esta Navidad, inicio del Año jubilar, invito a todas las personas, a todos los pueblos y naciones a armarse de valor para cruzar la Puerta, a hacerse peregrinos de esperanza, a *silenciar las armas* y superar las divisiones.

Que callen las armas en la martirizada Ucrania. Que se tenga la audacia de abrir la puerta a las negociaciones y a los gestos de diálogo y de encuentro, para llegar a una paz justa y duradera.

Que callen las armas en Oriente Medio. Con los ojos fijos en la cuna de Belén, dirijo mi pensamiento a las comunidades cristianas de Palestina e Israel, y en particular a la comunidad de Gaza, donde la situación humanitaria es gravísima. Que cese el fuego, que se liberen los rehenes y se ayude a la población extenuada por el hambre y la guerra. Llevo en el corazón también a la comunidad cristiana del Líbano, sobre todo del sur, y a la de Siria, en este momento tan delicado. Que se abran las puertas del diálogo y de la paz en toda la región, lacerada por el conflicto. Y quiero recordar aquí también al pueblo libio, animándolo a buscar soluciones que permitan la reconciliación nacional.

Que el nacimiento del Salvador traiga un tiempo de esperanza a las familias de miles de niños que están muriendo a causa de la epidemia de sarampión en la República Democrática del Congo, así como a las poblaciones del oriente de ese país y a las de Burkina Faso, de Malí, de Níger y de Mozambique. La crisis humanitaria que las golpea está causada principalmente por conflictos armados y por la plaga del terrorismo y se agrava por los efectos devastadores del cambio climático, que provoca la pérdida de vidas humanas y el desplazamiento de millones de personas. Pienso también en las poblaciones de los países del Cuerno de África para los que imploro los dones de la paz, la concordia y la fraternidad. Que el Hijo del Altísimo sostenga el compromiso de la comunidad internacional para favorecer el acceso de la población civil de Sudán a las ayudas humanitarias y poner en marcha nuevas negociaciones con el propósito de un alto el fuego.

Que el anuncio de la Navidad traiga consuelo a los habitantes de Myanmar, que, a causa de los continuos enfrentamientos armados, padecen grandes sufrimientos y son obligados a huir de sus casas.

Que el Niño Jesús inspire a las autoridades políticas y a todas las personas de buena voluntad del continente americano, con el fin de encontrar lo antes posible soluciones eficaces en la verdad y la justicia, para promover la armonía social, en particular pienso en Haití, Venezuela, Colombia y Nicaragua, y se

trabaje, especialmente durante este Año jubilar, para edificar el bien común y redescubrir la dignidad de cada persona, superando las divisiones políticas.

Que el Jubileo sea ocasión para derribar todos los muros de separación: los ideológicos, que tantas veces marcan la vida política, y también los materiales, como la división que afecta desde hace ya cincuenta años a la isla de Chipre y que ha lacerado el tejido humano y social. Hago votos para que se pueda alcanzar una solución compartida, una solución que ponga fin a la división respetando plenamente los derechos y la dignidad de todas las comunidades chipriotas.

Jesús, el Verbo eterno de Dios hecho hombre, es la Puerta abierta de par en par; es la Puerta abierta de par en par que estamos invitados a pasar para redescubrir el sentido de nuestra existencia y la sacralidad de cada vida –cada vida es sagrada–, y para recuperar los valores fundamentales de la familia humana. Él nos espera en ese umbral. Nos espera a cada uno de nosotros, especialmente a los más frágiles. Espera a los niños, a todos los niños que sufren por la guerra y sufren por el hambre. Espera a los ancianos –nuestros ancestros–, obligados muchas veces a vivir en condiciones de soledad y abandono. Espera a cuantos han perdido la propia casa o huyen de su tierra, tratando de encontrar un refugio seguro. Espera a cuantos han perdido o no encuentran trabajo. Espera a los encarcelados que, a pesar de todo, son hijos de Dios, siguen siendo hijos de Dios. Espera a cuantos son perseguidos por su fe. Que son muchos.

En este día de fiesta, que no falte nuestra gratitud hacia quien se esmera al máximo por el bien de manera silenciosa y fiel. Pienso en los padres, los educadores y los maestros, que tienen la gran responsabilidad de formar a las nuevas generaciones; pienso en el personal sanitario, en las fuerzas del orden, en cuantos llevan adelante obras de caridad, especialmente en los misioneros esparcidos por el mundo, que llevan luz y consuelo a tantas personas en dificultad. A todos ellos queremos decirles: *¡gracias!*

Hermanos y hermanas, que el Jubileo sea la ocasión para perdonar las deudas, especialmente aquellas que gravan sobre los países más pobres. Cada uno de nosotros está llamado a perdonar las ofensas recibidas, porque el Hijo de Dios, que nació en la fría oscuridad de la noche, perdona todas nuestras ofensas. Él ha venido a curarnos y perdonarnos. Peregrinos de esperanza, vayamos a su encuentro. Abrámosle las puertas de nuestro corazón. Abrámosle las puertas de nuestro corazón, como Él nos ha abierto de par en par la puerta del suyo.

A todos les deseo una serena y santa Navidad.

Conferència Episcopal Tarraconense

Conferència Episcopal Tarraconense

L'Església a les diòcesis amb seu a Catalunya mobilitza 70 milions d'euros anuals per atendre les necessitats assistencials i pastorals

La Conferència Episcopal Tarraconense (CET) ha presentat la *memòria anual de les diòcesis amb seu a Catalunya*, on es fa balanç de les seves activitats socials, educatives i espirituals al llarg del 2023. La Memòria s'edita anualment, coincidint amb el Dia de l'Església Diocesana que celebren totes les diòcesis de la Conferència Episcopal Espanyola, la jornada pel sosteniment de l'Església.

La Memòria recull les principals xifres de l'activitat que despleguen a tot el territori les deu diòcesis amb seu a Catalunya. També inclou el resum de les dades del moviment econòmic dels deu bisbats. S'ha editat un fulletó que s'està distribuint a les parròquies.

Del moviment econòmic dels bisbats destaquen els 26,7 milions d'euros que es destinen directament a l'atenció a les persones a través dels serveis pastorals i assistencials de les esglésies diocesanes. Representen el 19 % de la despesa anual dels bisbats. En el balanç s'hi ha de sumar la despesa anual de les entitats socials dels bisbats: 40,4 milions de les Càritas diocesanes i 3 milions de Mans Unides.

En total, l'Església diocesana amb seu a Catalunya destina 70,1 milions d'euros anuals per atendre les necessitats assistencials i pastorals, una xifra a la que caldria sumar l'activitat desplegada per les congregacions religioses presents en el territori. Aquests recursos s'han dedicat a projectes concrets com menjadors socials, cases d'acollida, residències de persones grans, centres per a víctimes de violència, entre d'altres.

Una de les dades més rellevants és que en el 2023 més de 877.000 persones han rebut ajuda en els diferents centres assistencials gestionats per l'Església diocesana. Aquests centres inclouen tant atenció socio-sanitària, com programes d'acollida i acompanyament a persones vulnerables. L'acció caritativa i social de l'Església ha comptat amb el treball desinteressat de milers de voluntaris i agents pastorals, fonamentals per dur a terme aquesta missió.

D'altra banda, la meitat dels recursos econòmics que fan possible aquesta tasca de l'Església diocesana provenen de les aportacions voluntàries dels fidels, que lliuren 39,1 milions d'euros directament als bisbats i 30,8 milions més a través de l'Assignació Tributària. Són recursos que, de manera volguda, la ciutadania destina al sosteniment de l'Església per tal que continuï desenvolupant la seva tasca pastoral i assistencial.

El patrimoni de l'Església genera 19,9 milions d'euros d'ingressos anuals als bisbats, un 14 % del total. Però la despesa per la conservació i manteniment d'aquests edificis és més del doble, 48 milions anuals. És el cost de mantenir obertes les parròquies i els serveis diocesans a tot el territori i al servei de tota la societat.

El 30 % de les despeses dels bisbats es dediquen a la retribució del clergat i dels laics que duen a terme la missió pastoral i assistencial de l'Església. Juntament amb els voluntaris, s'estimen en 3.591.069 el total d'hores que dediquen sacerdots, voluntaris i seglars a l'activitat pastoral.

Altres dades que ofereix la memòria és que avui, al nostre territori, hi ha 1.313 preveres, 159 diaques permanents, 60 seminaristes, 498 monjos i monges de clausura, 3.773 religiosos i religioses i 26 missioners. També hi ha 4.097 catequistes, 6.052 professors de religió, 2.524 voluntaris i agents de pastoral de la salut, i 11.123 voluntaris de Càritas i 439 de Mans Unides.

En l'àmbit sacramental, en un any a les diòcesis amb seu a Catalunya s'han celebrat 12.835 baptismes, 9.651 primeres comunions, 4.981 confirmacions, 2.798 matrimonis, 4.242 uncions dels malalts i s'han administrat 20.886 comunions als hospitals.

La memòria conclou amb una crida a la col·laboració dels fidels i a la societat per mantenir viva aquesta missió. El president de la CET i arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas, afirma que la memòria ens permet conèixer la realitat de l'Església: "No sabem quants bons samaritans hi ha

entre nosaltres, però sí el nombre de centres assistencials i de persones ateses”. I el vicepresident de la CET i arquebisbe de Barcelona, cardenal Joan Josep Omella, recorda que “la solidaritat, la fraternitat i la missió han estat des de sempre directrius que han marcat el camí de l'Església i, per tant, de les nostres diòcesis”.

Les dades de la memòria i els testimonis personals que recull mostren com les deu diòcesis amb seu a Catalunya continuen treballant amb l'objectiu d'acompanyar, servir i transformar la societat a través de la seva acció pastoral, educativa i caritativa.

La campanya d'aquest any, per passar comptes del que aporta l'Església a la societat de tot l'estat espanyol, porta com a lema “I si el que busques és al teu interior?” <https://www.portantos.es/iglesia-diocesana-2024/>. És el que es fa cada any coincidint amb el Dia de l'Església Diocesana que se celebra el diumenge 10 de novembre, també coneguda com la Jornada de Germanor.

Conferència
Episcopal
Espanyola

Conferència Episcopal Espanyola

Nota de premsa final de la 126a Assemblea Plenària de la CEE

Els bisbes espanyols han celebrat del 18 al 22 de novembre la 126a Assemblea Plenària a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola. El secretari general, Mons. Francisco César García Magán, ha informat en roda de premsa, el divendres 22 de novembre, dels treballs que s'han realitzat en aquesta trobada.

Proximitat i solidaritat amb les víctimes de la DANA i amb tots els afectats

En el marc d'aquesta Assemblea, els bisbes es van traslladar dimarts 19 de novembre a la catedral de l'Almudena per celebrar, a les 19.00 hores, l'eucaristia en memòria de les víctimes de la DANA i de tots els afectats.

Una celebració que va voler ser «en primer lloc, un gest de proximitat i de solidaritat amb tots els que estan patint» com va assenyalar a la seva homilia l'arquebisbe de València, Mons. Enric Benavent.

Com ja va anunciar Mons. Argüello, el diumenge 24 de novembre, festa de Crist Rei, la Conferència Episcopal convoca una col·lecta a totes les eucaristies que es realitzin a Espanya en favor dels damnificats per aquesta catàstrofe. La Conferència Episcopal d'Eslovàquia ha comunicat que s'uneixen a aquesta iniciativa amb un donatiu. També l'Església de Montserrat a Roma organitzarà un concert solidari a aquest efecte.

Compromís de seguir amb la nostra ajuda material i espiritual

El president de la Conferència Episcopal, Mons. Luis Argüello, també va tenir present en el seu discurs inaugural la catàstrofe provocada per la riuada: “En nom de tots, permeteu-me elevar una pregària per l’etern descans dels morts a causa de les inundacions ferotges viscudes a València, Albacete i altres llocs de la nostra terra, una abraçada als damnificats amb el compromís de seguir amb la nostra ajuda material i espiritual; també un reconeixement agraït als que protagonitzen una «onada de solidaritat».

El nunci apostòlic a Espanya, Mons. Bernardito C. Auza, en la seva salutació a l’Assemblea, es va unir “a les expressions d’aquest episcopat” i va destacar “la gosadia dels joves i la col·laboració de la gent gran”. No ha faltat, “malgrat la foscor, la grandesa de tants cors, generosos i sensibles davant la situació”.

Amb el discurs del President de la CEE i la salutació del Nunci apostòlic començava el dilluns 18 de novembre l’Assemblea.

Participants a l’Assemblea

En aquesta Assemblea hi han participat tots els bisbes membres de ple de dret.

Els administradors diocesans d’Albacete, Julián Ros, i Tenerife, Antonio Manuel Pérez. A més de diversos bisbes emèrits que tenen veu, però no vot.

S’han incorporat a la Plenària el bisbe de Tui-Vigo, Mons. Antonio José Valín, i el bisbe coadjutor d’Urgell, Mons. Josep-Lluís Serrano. Mons. Valín ha quedat adscrit a la Comissió Episcopal per a la Pastoral social i Promoció humana i Mons. Serrano, a la Comissió Episcopal per a les Missions i Cooperació entre les Esglésies.

El bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Xabier Gómez OP, i els dos bisbes auxiliars electes de València, Mons. Fernando Enrique Ramón i Mons. Arturo Javier García, van ser convidats i van participar en la sessió inaugural.

Servei de coordinació i assessorament de les oficines per a la protecció de menors

El Servei de coordinació i assessorament de les Oficines ha informat sobre el treball que realitzen actualment en àrees com ara la formació, l'assessorament al treball puntual de les Oficines i l'assistència jurídica. Han informat sobre les set trobades de formació i prevenció en què han participat prop de 1.400 persones de totes les àrees de l'acció de l'Església.

El Servei ha plantejat un ampli horitzó de futur i s'ha insistit en la creació d'una xarxa de treball conjunt per salvaguardar el menor als entorns eclesials. Alhora, vol oferir una proposta a la societat per comprendre que l'Església és en l'acolliment, l'atenció, la reparació de les víctimes i en la prevenció i en la formació de les persones que, a l'Església i a la societat, treballen amb menors. Han assenyalat que l'evangelització passa per la cura i la protecció de menors i vulnerables.

Les situacions doloroses que s'han viscut serveixen per consolidar les vies de guarició i de reparació, per la qual cosa el treball que es realitza se sosté a les oficines, oferint-los criteris formatius i preventius i creant una xarxa d'espais perquè s'insereixi la justícia restaurativa.

Pel que fa a la Comissió Assessora de Reparació, que va ser aprovada a l'Assemblea Plenària Extraordinària del passat mes de juliol, els bisbes han rebut la informació del treball realitzat i han conegut la guia per a la sol·licitud a la comissió assessora que impulsa el PRIVA i el formulari de sol·licitud a la Comissió Assessora de reparació integral.

Projecte “Hospitalitat Atlàntica”

El president de la Subcomissió Episcopal per a les Migracions i la Mobilitat Humana, Mons. Fernando García Cadiñanos, ha presentat el projecte “Hospitalitat Atlàntica”.

Un projecte que neix d'una trobada convocada, fa dos anys, pel Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral amb els bisbes de les diòcesis involucrades a la Ruta Atlàntica, que és com s'anomena el camí migratori que s'utilitza des del continent africà per a assolir Europa a través de les Illes Canàries.

Arran d'aquesta reunió, el departament de Migracions de la CEE va impulsar la posada en marxa d'un treball en xarxa que es concreta al projecte Hospitalitat Atlàntica, una xarxa eclesial formada per 10 països i 26 diòcesis d'Espanya i Àfrica.

Els seus tres objectius principals són: oferir informació veraç, salvar vides i treballar en xarxa.

Projecte marc de Pastoral juvenil

Per la seva banda, la Subcomissió Episcopal per a la Joventut i la Infància treballa en el projecte marc de Pastoral juvenil, que ha portat a la Plenària el seu president, Mons. Arturo Pablo Ros.

En aquest projecte es marca el camí que l'Església a Espanya vol fer amb els membres més joves. Com va avançar Mons. Argüello en el seu discurs inaugural, l'esborrany s'ha elaborat seguint l'esquema del document final de la XV Assemblea General del Sínode, celebrada l'octubre del 2018, sobre el tema: "Els joves, la fe i el discerniment vocacional".

Tres esdeveniments rellevants a la vida de l'Església en aquest curs:

Assemblea General del Sínode dels Bisbes

La XVI Assemblea General del Sínode dels Bisbes, la fase final de la qual es va celebrar a Roma el mes d'octubre passat, també ha ocupat un temps de la Plenària.

Mons. Argüello, que va participar en l'Assemblea, ha proposat aprofundir en el document final amb la mateixa metodologia que s'ha seguit al Sínode: una "conversa a l'Esperit".

Per dur-ho a terme, els bisbes s'han distribuït en onze grups de treball on s'ha posat el focus de la "conversa" a respondre, des del document Final, quines crides rebem per créixer en Comunió missionera?, especialment a l'àmbit de la nostra Conferència Episcopal. Després, ja a l'Assemblea, s'ha dialogat sobre els tres suggeriments concrets i comuns que va aportar cada grup.

Jubileu 2025

El papa Francesc obrirà oficialment el proper 24 de desembre el Jubileu 2025 i el director del Secretariat per al Jubileu, Francisco Julián Romero, ha avançat alguns aspectes concrets sobre els pelegrinatges amb què la CEE participarà en les diferents convocatòries organitzades amb el lema “Pelegrins d’esperança”.

La Conferència Episcopal ha impulsat la preparació de l'Església a Espanya per a la celebració d'aquest Jubileu. El 2023 es van difondre els “Quaderns del Concili” seguint la voluntat del papa Francesc de renovar el coneixement del Concili Vaticà II i de les seves quatre grans constitucions. Aquest curs s'ha promogut la publicació de vuit textos sota l'epígraf “Apunts sobre l'oració”.

Congrés Nacional de Vocacions

Un tercer esdeveniment rellevant a la vida de l'Església aquest curs serà el Congrés Nacional de Vocacions “Per a qui soc? Asamblea de cridats a la missió”, que se celebrarà a Madrid del 7 al 9 de febrer. Amb aquesta trobada, la CEE tanca el cicle del pla pastoral 2021-2025.

El president de la CEE, Mons. Luis Argüello, com a responsable del Servei de Pastoral Vocacional, ha avançat algunes dades sobre la preparació d'aquest Congrés que vol ser una “gran festa” de l'Església per avivar al Poble de Déu el desig i la necessitat de les vocacions.

Reforma dels seminaris i reestructuració dels instituts teològics i superiors de ciències religioses

Els bisbes han dialogat sobre el document final del pla de posada en marxa dels criteris per a la reforma dels seminaris a Espanya. Mons. Jesús Vidal, Referent Apostòlic per a l'aplicació dels Criteris per a la reforma dels Seminaris a Espanya, ha portat a la Plenària la versió definitiva, que serà remès al cardenal Lazzaro You Heung-Sik, prefecte del Dicasteri per al Clergat.

Mons. Argüello i el president de la Subcomissió Episcopal per a les Universitats i Cultura, Mons. Juan Antonio Martínez Camino, han informat sobre

la proposta del Dicasteri per a l'Educació Catòlica per a la reestructuració dels instituts teològics i instituts superiors de ciències religioses. Seguint les indicacions d'aquest Dicasteri, la Plenària ha aprovat la creació d'una Comissió Episcopal *ad hoc* que coordinarà l'estudi que portaran a terme bisbes i experts en la naturalesa, la missió i les exigències normatives dels Instituts eclesiàstics.

Altres assumptes de l'ordre del dia

Ha intervingut al Plenària la presidenta de Mans Unides, Cecilia Pilar Gracia, que, amb motiu del 65è aniversari de la primera Campanya contra la Fam, ha informat sobre l'activitat i la situació actual d'aquesta associació pública de fidels.

A més, el director d'Ajuda a l'Església Necessitat, José María Gallardo, ha presentat la iniciativa internacional Redweek, amb què convida a obrir els ulls a la realitat dels cristians perseguits al món a causa de la seva fe. Entre el 18 i el 24 de novembre, aquesta campanya es visibilitza amb la il·luminació en vermell de catedrals, esglésies, monuments i edificis civils. A més, se celebren vigílies i eucaristies i s'organitzen exposicions, conferències i testimonis en viu de cristians que han experimentat persecució religiosa.

Els bisbes també han rebut informació sobre l'estat actual del grup Àbside (TRECE I COPE), del secretariat per al Sosteniment de l'Església, i de l'Òrgan de Compliment Normatiu (Compliance), que ha presentat un informe amb les conclusions de la primera fase de la seva feina, que, seguint el calendari previst, ja ha conclòs.

La Plenària ha dedicat un temps perquè els presidents de les comissions episcopals comuniquin les seves activitats i projectes. A més, s'han abordat diferents assumptes de seguiment.

En el capítol dedicat a les associacions nacionals, s'han aprovat els estatuts i l'erecció de la Fundació educativa Pia Autònoma Privada d'àmbit Nacional "San Gabriel" i de la Fundació Educativa Pia Autònoma Privada d'àmbit Nacional "Corazonista".

Com és habitual a la Plenària de novembre, els bisbes han donat el seu vistiplau al pressupost del Fons Comú Interdiocesà i de la Conferència Episcopal per al 2025, que es presentaran properament.

Cartas de condolencia de la CEE y mensaje del Papa Francisco con motivo de las terribles consecuencias de la Dana

El **papa Francisco** ha enviado un **mensaje** al presidente de la Conferencia Episcopal Española, Mons. Luis Argüello, en el que expresa su cercanía con la gente de Valencia y le solicita «que desde Valladolid, se la haga llegar».

«Estoy cerca de ellos en estos momentos de la catástrofe. Rezo por ellos. Que Dios les bendiga a todos», afirma el Santo Padre.

Cartas de condolencia a las diócesis de Valencia y Albacete por las terribles consecuencias de la Dana

El miércoles 30 de octubre, **Mons. Luis Argüello**, presidente de la Conferencia Episcopal Española, y **Mons. Francisco César García Magán**, secretario general, han remitido una carta a **Mons. Enrique Benavent**, arzobispo de Valencia, y otro escrito a **Julián Ros**, como administrador diocesano de Albacete, en el que muestran su dolor y cercanía ante los momentos difíciles que están viviendo en sus diócesis como consecuencia de la Dana que ha causado, de momento, más de 90 fallecidos y decenas de desaparecidos; además de numerosos daños materiales.

En nombre de todos los obispos, les hacemos llegar «nuestras sinceras condolencias por las pérdidas humanas, así como nuestra cercanía y oración por todos los que están sufriendo los daños materiales o físicos ocasionados por este tipo de situaciones catastróficas», señalan en el escrito.

Además, ruegan que hagan llegar también «nuestras condolencias y oraciones» a sus diocesanos y, especialmente, a las familias afectadas.

Calendario de Jornadas y colectas 2025

- **1 de enero de 2025** (solemnidad de Santa María, Madre de Dios): **JORNADA POR LA PAZ** (mundial y pontificia). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **6 de enero de 2025** (solemnidad de la Epifanía del Señor): **COLECTA DEL CATEQUISTA NATIVO** (pontificia: Congregación para la Evangelización de los Pueblos) y **COLECTA DEL IEME** (de la CEE, optativa). Celebración de la liturgia del día, monición justificativa de la colecta y colecta.
- **19 de enero de 2025** (segundo domingo del tiempo ordinario): **JORNADA Y COLECTA DE LA INFANCIA MISIONERA** (mundial y pontificia: OMP). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal y colecta.
- **18-25 de enero de 2025: OCTAVARIO DE ORACIÓN POR LA UNIDAD DE LOS CRISTIANOS** (mundial y pontificia). El domingo que cae dentro del octavario se puede celebrar la misa con el formulario «Por la unidad de los cristianos» (cf. OGMR, 373) con las lecturas del domingo.
- **26 de enero de 2025** (tercer domingo del tiempo ordinario): **DOMINGO DE LA PALABRA DE DIOS** (mundial y pontificia). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **2 de febrero de 2025** (fiesta de la Presentación del Señor): **JORNADA MUNDIAL DE LA VIDA CONSAGRADA** (mundial y pontificia). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **9 de febrero de 2025** (segundo domingo de febrero): **COLECTA DE LA CAMPAÑA CONTRA EL HAMBRE EN EL MUNDO** (dependiente de la CEE, obligatoria). Celebración de la liturgia del día, monición justificativa de la colecta y colecta.
- **11 de febrero de 2025** (memoria de la bienaventurada Virgen María de Lourdes): **JORNADA MUNDIAL DEL ENFERMO** (pontificia y depen-

diente de la CEE, obligatoria). Celebración de la liturgia del día (aunque por utilidad pastoral, a juicio del rector de la iglesia o del sacerdote celebrante, se puede usar el formulario «Por los enfermos», cf. OGMR, 376), alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.

- **2 de marzo de 2025** (primer domingo de marzo): **DÍA Y COLECTA DE HISPANOAMÉRICA** (dependiente de la CEE, optativa). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal, colecta.
- **16/19 de marzo de 2025** (solemnidad de san José o domingo más próximo): **DÍA Y COLECTA DEL SEMINARIO**. Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal, colecta.
- **25 de marzo de 2025** (solemnidad de la Anunciación del Señor): **JORNADA POR LA VIDA** (dependiente de la CEE). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **18 de abril de 2025** (Viernes Santo): **COLECTA POR LOS SANTOS LUGARES** (pontificia). Celebración de la liturgia del día, monición justificativa de la colecta y colecta.
- **11 de mayo de 2025** (Domingo IV de Pascua): **JORNADA MUNDIAL DE ORACIÓN POR LAS VOCACIONES** (pontificia) y **JORNADA Y COLECTA DE VOCACIONES NATIVAS** (pontificia: OMP). Ambas jornadas unen su celebración en este día por acuerdo de la CCXXXV Comisión Permanente de la CEE (25-26 de junio de 2015). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intenciones en la oración universal.
- **1 de junio de 2025** (solemnidad de la Ascensión del Señor): **JORNADA MUNDIAL Y COLECTA DE LAS COMUNICACIONES SOCIALES** (pontificia). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración de los fieles, colecta.
- **8 de junio de 2025** (solemnidad de Pentecostés): **DÍA DE LA ACCIÓN CATÓLICA Y DEL APOSTOLADO SEGLAR** (dependiente de la CEE, optativa). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.

- **15 de junio de 2025** (solemnidad de la Santísima Trinidad): **JORNADA PRO ORANTIBUS** (dependiente de la CEE, obligatoria). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **22 de junio de 2025** (solemnidad del Santísimo Cuerpo y Sangre de Cristo): **DÍA Y COLECTA DE LA CARIDAD** (dependiente de la CEE, obligatoria). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal, colecta.
- **29 de junio de 2025** (solemnidad de los santos Pedro y Pablo): **COLECTA DEL ÓBOLO DE SAN PEDRO** (pontificia). Celebración de la liturgia del día, monición justificativa de la colecta y colecta.
- **6 de julio de 2025** (primer domingo de julio): **JORNADA DE RESPONSABILIDAD EN EL TRÁFICO** (dependiente de la CEE, optativa). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **26 de julio de 2025** (memoria de santos Joaquín y Ana): **JORNADA MUNDIAL DE LOS ABUELOS Y PERSONAS MAYORES** (pontificia). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **21 de septiembre de 2025** (tercer domingo de septiembre): **JORNADA MUNDIAL DEL TURISMO** (pontificia y dependiente de la CEE, optativa). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **28 de septiembre de 2025** (último domingo de septiembre): **JORNADA MUNDIAL DEL MIGRANTE Y DEL REFUGIADO** (pontificia). Celebración de la liturgia del día (por mandato o con permiso del Ordinario del lugar puede usarse el formulario «Por los prófugos y los exiliados», cf. OGMR, 373), alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **19 de octubre de 2025** (penúltimo domingo de octubre): **JORNADA MUNDIAL Y COLECTA POR LA EVANGELIZACIÓN DE LOS PUEBLOS** (pontificia: OMP). Celebración de la liturgia del día (puede usarse el formulario «Por la evangelización de los pueblos», cf. OGMR, 373), alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal, colecta.

- **9 de noviembre de 2025** (Domingo XXXII del tiempo ordinario): **DÍA Y COLECTA DE LA IGLESIA DIOCESANA** (dependiente de la CEE, optativa). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal, colecta.
- **16 de noviembre de 2025** (Domingo XXXIII del tiempo ordinario): **JORNADA MUNDIAL DE LOS POBRES** (pontificia). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.
- **28 de diciembre de 2025** (Domingo dentro de la Octava de la Natividad del Señor, fiesta de la Sagrada Familia): **JORNADA DE LA SAGRADA FAMILIA** (pontificia y dependiente de la CEE). Celebración de la liturgia del día, alusión en la monición de entrada y en la homilía, intención en la oración universal.

Sumari

ESGLÉSIA DIOCESANA

Beatificació de Mn. Gaietà Clausellas i Ballvé	5
---	----------

Bisbe diocesà

Decrets.....	17
Carta al clergat.....	19
Homilies	40
Cartes dominicals	42
Comunicacions diocesanes.....	55
Activitats del Sr. Bisbe.....	56

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments.....	61
Comunicacions diocesanes.....	62

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral	63
Crònica del Consell Pastoral Diocesà.....	64
Crònica diocesana	65

SANTA SEU

Sant Pare

Discurs a la Cúria amb motiu de Nadal	73
Homilia de Nadal amb motiu de l'obertura de la Porta Santa..	79
Missatge de Nadal	82

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

L'Església a les diòcesis amb seu a Catalunya mobilitza 70 milions d'euros anuals per atendre les necessitats	87
--	----

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota de la 126a Assamblea Plenària	93
Missatge amb motiu de la DANA al llevant espanyol	99
Calendari de jornades i col·lectes	100

Subscripció anual: 35 €

Exemplar solt: 8 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí del Bisbat de Terrassa» de l'any en curs*